

Szerkesztői iroda
és
kiadóhivatal:
Megyeház.
Ide intézendő minden a lap
szellemi részét illető köz-
lemény, valamint az előf-
zetési és hirdetési díjak is.
A lap megjelen:
minden vasárnap.

EPPERJESI LAPOK

Sárosmegeye s városainak társadalmi és gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

Az „Eperjesi Széchenyi-kör”, a „Bártfai közművelődési egyesület” és a „Sárosmegeyei gazd. egyesület” közlönye.

Előfizetési ár:
Egy évre 5 frt — kr.
Félévre 2 „ 50 kr.
Negyedévre 1 „ 25 kr.
Hirdetési díj:
Háromhados petitsor egy-
szeri hirdetése 5 kr., több-
szoros hirdetés jutányosabb.
Bélyegdíj: minden hirdeté-
sért külön 30 kr.
Nyilt-ír minden sor 10 kr.

Egy szó a katonai életpályáról.

Ifjuságunk körében még igen csekély azok száma, kik hivatáskép a katonai pályát választják. Mindamellett oda törekszünk s teljes szívünkkel, lelkünkkel óhajtuk, hogy a magyar szellem ott is hódítson.

Ha komolyan megfontoljuk a dolgot, csakhamar észre kell vennünk, hogy lehetetlenséget kívánunk, mert hogyan lehet ott magyar szellemet, magyar érzelmeket keresni, a hol magyar ember nincsen. — Értjük ezt különösen a közös hadsereg tisztikarára nézve, melyben mindeddig a magyar elem vajmi csekély számban van képviselve. Vannak ugyan magyar ezredeink, de azoknak tisztikarában alig lehet egy két magyar embert találni. Ifjuságunk a közös hadseregnél ez idő szerint még nem foglalja el az őt megillető helyet, mert igen kevesen választják a katonai állást életpályául.

A harcias magyar nemzet értelmisége vonakodik belépni ama testületbe, mely kiválóan van hivatva a haza megvédésére. Semmiféle ambíció e tekintetben nincs; sőt annyira vagyunk, hogy a kik tényleg a hadsereg kötelékében vannak, minden alkalmat felhasználnak arra, hogy végleg szabadulhassanak onnan.

Kik legyenek tehát azok, kik a magyar szellemet a közös hadseregben terjeszték? Azt talán még sem kívánhatjuk, hogy a németek, vagy csehek, horvátok vagy szerbek a magyar szellem terjesztésére vállalkozzanak?

A közös hadsereg viszonyai e szerint változatlanul fognak a mostani állapotban megmaradni mindaddig, míg előítéleteinkről végleg le nem mondunk.

A magyar szülők attól tartanak leginkább, hogy fiaik a katonai intézetekben elnémetesednek. Ez meggyőződésünk szerint hiu aggodalom. Vannak a katonai intézetekben már magyar fiúk is, csak hogy aránylag cse-

kély számban. A felvigyázó altisztek is többnyire magyar ajkúak a magyar állam területén levő tanintézetekben. Minthogy pedig minden növendék az intézetben saját anyanyelvét is mint rendes tantárgyat tanulhatja: a magyar ifjaknak elég alkalom nyílik arra, hogy anyanyelvüket kultiválhassák, különösen akkor, ha a szülők is megteszik kötelességüket.

E részben a viszonyok évről-évre kedvezőbbnek fognak alakulni, a mint a magyar ifjak száma az intézetekben szaporodni fog. És végre, ha a magyar növendékek száma a magyar állam területén levő intézetekben túlsúlyra kerekedik, nem lehet épen az elérhetetlen dolgok közé számítani azt, hogy a szükséghez képest előadási nyelvül egy két intézetben a magyar nyelv fog meghonosíthatni. Ez mindenesetre csak a magyar kormány jóakarattól s erélyétől függ, mert utóvégre a magyar előadási nyelv mellett a német nyelvet is lehet kultiválni s a német vezényszót fentartani.

A szülők feladata, gyermekeikkel már zsenge korukban megkedveltetni a szép katonai pályát; akkor bizony megváltozik arany ifjuságunk hangulata s örömmel fog menni a hadsereghez, hogy felajánlhassa édes hazájának, ha kell, életét is. Mert jelenleg a szülők idegenkedése mint egy örökségképen száll a fiukra, s ebben rejlik a legnagyobb baj, melynek legyőzésére kellene minden józanul gondolkodó szülőnek iparkodnia.

Eddig prókátor nemzet voltunk. perlekedtünk ide-oda; megelégedtünk azzal, ha szidhattuk teljes életünkben a németet és ez alatt szem elől tévesztettük ama fontos pozíciót, mely a nemzet életében oly nagy szerepet játszik.

A katonáskodástól idegenkedésünket semmi sem bizonyítja jobban, mint ama feltűnő körülmény, hogy még a honvédség kötelékéből is iparkodunk szabadulni, pedig hát

a honvédség a mi vérünkkel való vér, testünkkel való test.

Egyébiránt a mi ifjuságunk más komolyabb életpálya iránt sem mutatott kiváló hajlamot, de ha mégis ma már némileg megváltozott, oka az, mert beláttuk valahára, hogy nemcsak a jogi pályán terem dícsőség, de megterem más pályán is, ha komolyan keressük. Hogy a reális tudományok ápolása nem tartozott erényeink közé, azt be fogjuk látni, ha csak egy futólagos pillantást vetünk akár egyes vasuti társulatok, akár az állam szolgálatában levő mérnökök létszámára.

Tény az, hogy az alsóbb rangú katonatisztek fizetését fényesnek tekinteni nem lehet. Ifjuságunk egy része valószínűleg e miatt is vonakodik a katonai pályától, mivel a mi természetünk mindenütt a gavalléroskodásban nyilvánul, de miután 7—8—900 forintból gavalléroskodni nem lehet, választ ifjuságunk inkább oly életpályát, hol ezen passzióját legalább részben teljesítheti.

Az államszolgálat minden ágában fenáll ama szerencsétlen anomália, hogy az alsóbb-rangu hivatalnokok fizetése a mai viszonyoknak nem felel meg. Ez ép úgy nem felel meg a katonaságnál sem. Pedig ha már tartunk óriási hadsereget, akkor alsóbb-rangu tisztjeit oly javadalmazásban kellene részesíteni, melyből képesek legyenek minden elmaradhatlan életszükségletet fedezni.

Erősen hisszük azonban, hogy e tekintetben nem sok idő múlva nagy változás fog bekövetkezni. E miatt tehát nem kell a katonai pályától idegenkedni, mert hiszen már minden pálya ugyszólván túlnépes, a megélhetés tehát annál nehezebb. Ma még önzőlik fiatalságunk a jogi tanulmányokra, nagy az orvostanhallgatók száma is, de ez mindörökké nem tarthat, egyszer mégis vége szakad!

A jövő hónapban megkezdődnek a tisztképző tanfolyamok — addig meggondolhatja a dolgot szülő és fia egyaránt!

TÁRCZA.

Kézről-kézre.

(Dráma a vasuti kupében.)

Első jelenet.

A sz.-lazare-i pályaudvarban. Este. A dieppei vonat indulófélben van. Monpavon ur és felesége lelkendezve futnak végig a perironon. Monpavonné egy már besukott kupé ajtaján kopogtat s kiált: „Tessék kinyitni! Itt még két ülés van. Hála istennek!” Leül és int férjének, hogy szálljon be.

— Ugy-e mondtam, még lekésünk a vonatról a te lassuságod folytán?! — szólítja szemrehányó hangon Monpavon urat.

Egy ur, a ki az ajtónál ül: „Ide nem jöhet be. A koci tele van. Csupán egy hely volt szabad. Tessék másutt szerencsét próbálni.”

Monpavonné: „Igen, fuss egy másik kupéba. A következő állomáson majd csak összekerülünk valahogy.”

Monpavon végig szalad a vonaton. Végre egy látszólag üres kupéra akad és örömtelen fölkiált:

— Nini! Egy üres kupé! . . . De nem! hölgy ül benne, még pedig kis gyermekkel. (Beszáll.)

Második jelenet.

A következő állomás. A hölgy, a ki szemközt ül, rosszul érzi magát és folyton használja szagos üvegcséjét. A mint megáll a vonat, könyörgő hangon szólítja meg Monpavon urat:

— Uram! nem volna olyan kegyes, gyermekeimet néhány perezig tartani? Rosszul érzem magamat s le kell szállnom.

Monpavon: „Szívesen, asszonyom”. — Átveszi

a gyermeket és a hölgy kiszáll. Mikor a szerencsétlen utazó magára marad, a következő monologot tartja: „Ez is csak rajtam eshetik meg! Ha a feleségem most látna, kegyetlenül kikacagna. Hisz mindig azt mondtam, hogy ki nem állhatom az apróságot . . . Nini, már esengetnek és a hölgy nem jön vissza. (A vonat megindul.) Na, szépen vagyunk. Most már tisztán látok. Kalandornő volt s én áldozatul estem eselszövésének. Mit csináljak ezzel a kis kuruttyoló békával? Elvigyem egészen Dieppeig és örökre fogadjam? Azt soha sem engedné meg a feleségem . . . Nini, jó eszmém támadt! Rouen a következő állomás; ha valaki beszáll, ugyanazt a komédiát játszom el vele.

Harmadik jelenet.

Rouen. A kupé ajtaja kinyílik s egy idősb ur beszáll.

Monpavon: Uram, áldom a véletlent, mely önt ide hozta, mert . . .

Idegen: Véletlen? Korántsem; az üzlet hozott ide. Utazó ügynök vagyok.

Monpavon (meghajítja magát): Nagyon örvendek. Nem volna olyan szives ezt a gyermeket pár pillanatig tartani? Azonnal visszajövök.

Idegen: Szívesen; de akkor csinál velem kis üzletet, ugy-e? Féltszázat Jaeger-féle ing?

Monpavon (kiszállás közben): Akár egy egész tuezatot! Azonnal itt leszek. (Kiszáll és fölkeresi feleségét. Egyedül találja. A többi utazó már elhagyta a kupét.)

Monpavonné: Hol maradtál olyan sokáig? Már rég egyedül vagyok.

Monpavon (a ki resteli a gyermekhistóriát): Tudod édesem, elaludtam s csak most ébredtem föl.

Negyedik jelenet.

A vonat megáll Maromme-ban. Hirtelen kinyílik a kupé ajtaja s egy ur száll be, a ki sietve csap-

ja be maga után az ajtót és a sarokban húzódik meg. Mikor a vonat megindul, körültekint és észreveszi Monpavont. Azonnal rákiált:

— Uram, miféle vakmerő tréfa volt ez? Nyakamba szózza azt a sivitó gépet s azalatt kurizál e hölgynek.

Monpavon (dühösen): Kurizálok? Tudja meg uram, hogy ez a hölgy itt . . .

Monpavonné (nyugtalanul): Sivitó gép? Csak nem akarja ezzel azt mondani, hogy gyermeket, az ő gyermeket . . .

Monpavon: Légy nyugodt Zephyrina, mindent bevallok! Ugy sem tarthatuk volna meg és örökre sem akartam fogadni.

Monpavonné (zokogva): Oh, a nyomorult, mindent bevall.

Monpavon: De engedj legalább szóhoz jutnom! Amint felesége lecsendesül, elmondja neki az egész történetet. Az utazó ügynök hanyatt vágja magát nevéteben és fölkiált:

— Magam is így cselekedtem! Rouenban beszállott egy ur s én fölkerem, hogy tartsa a gyermeket. Hogy fog ez most engem lesni!

Ötödik jelenet.

Malannay. Egy ur felszítja a kocsiajtót és káromkodva rohan be. Amint észreveszi az utazó ügynököt, nyakoncsipi és dühösen rákiált:

— Uram, az ön szemtelensége tulmegy minden határon! Fölhivom tanukul a jelenlevőket. A megelőző állomáson beszállok egy kupéba, ahol ez az ember ül. Soha sem láttam azelőtt, de ő azonnal nyakamba szózza gyermeket és kiszáll, azzal az ígérettel, hogy nyomban visszatér. S itt találom mulatva és engem kinevetve. Uram, azt hiszi talán hogy én dada vagyok? Tudja hát meg, hogy fakereskedő vagyok

Magyar viczinális vasuti bank. Nagy vasutaink, melyeknek feladata Magyarország részére és Magyarországon át a világforgalmat közvetíteni, már körül-belül ki vannak építve s a legközelebbi időben legfőbb némi kiegészítésre, illetőleg — új pályák lerakása által — kiegészítésre lesz szükségük.

Annál nagyobb, terjedelmesebb fejlődést igényelnek a magyar helyi érdekű vasutak, mire — szerencsére — képesek is.

A statisztikai adatok ezen fontos forgalmi intézmény folytonosan növekedő fejlődését igazolják; lassanként az egész ország minden vidékén gyökeret ver a tudat, miszerint a viczinális vasutak leginkább képesek pótolni hiányos ország-, illetőleg köutainkat, és míg egyrészt a világforgalomnak szállítási célokra gazdag tápot nyújtanak, addig másrészt a legfélreesebb vidékeket is közvetlen érintkezésbe hozzák a világforgalommal.

1885-ban 1056 kilométer helyi érdekű vasút volt épülő félben, az idén maig már 938 km. engedélyezési tárgyalás alatt pedig kétaunyi áll, úgy hogy a múlt évi számot az idei építkezés előreláthatólag jóval meg fogja haladni. A forgalomnak már átadott viczinális vasutak hossza kerek számban 2100 km., a 9734 kilométert tevő összes magyar vasutak 2155%-a. Van azonban Magyarországon jó, hasznos működést, virágzó üzletet ígérő vonalok legalább is 10000 km. helyi érdekű vasút számára tér.

Ezt tudja a külföldi töke is, ennél fogva nem lesz meglepő, hogy a „Pester Correspondenz” M. m. Frankfurtról azon hírt veszi, hogy amaz ottani pénzintézet, mely már több magyar viczinális vasút elősőbbégi kötvényeinek kibocsátására vállalkozott, komolyan azon van, hogy a magyar viczinális vasuti építkezés fejlesztése céljából egy nagy vasuti bankot alapítson. A „Pester Correspondenz” hiszi, hogy rövid idő múlva praecis adatokat hozhat az alapítandó nagy intézet felől.

Angol erény, magyar bűnök.

J. F. Black naplójából.

II.

Szemtanuja valék egy évtizeden át ama torzsalakodásoknak, melyekkel a nemzet fia egymást keserítik.

Eszmék harcának jelzik ottan, de nem az; nemzeti érdek védelmének tartják, de nem az. — Ha eszme volna, régen győzött volna, ha nemzeti érdek volna, ennek híjjával régen letűnt volna a magyar név a történelem lapjairól.

A rövidlátás, a tudatlanság eme harcába bele vegyül egy-egy elvet, nemzeti érdeket képviselő hang is, de csakhamar elnémul az, hogy majd akkor hangozzék fel újra, ha eljő az az idő, melynek még „jönni kell”, mely „még jönni fog”.

A jelenkor legzseniálisabb írója megírta a jövő század regényét és csodálatos, hogy nemzetét nem örökíté meg benne. — Elfelelt-e vagy más regényére hagyta tartalékul annak megírását, hogy minden magyar a jövőben él csak, a jelenben nincs jelen?

Lesz-e béke, örök béke e földön? azt feleli e kérdésre a jó keresztény: lesz, amikor egy akol és egy pásztor lesz.

Mikor lesz Magyarország boldog és magyar? Azt mondja rá Árpád fia: ha majd eljő az idő, melynek „jönni kell, mely jönni fog”.

Megállok e szónál: „jönni fog”, s gondolkodom. Megáll velem együtt a magyarnak kilenczized

Föltettem a gyermeket az ülés fölötti hálóba. Nem eshetik semmi baja.

Monpavonné: (megijedve) Amit ön tett, uram, az nagyon helytelen volt. Egy szegény gyermeket magára hagyni!

Fakereskedő: Vigye... Otthon hat gyermek van, csak nem vihetek haza egy hetediket?

Monpavonné: A következő állomáson mindenestre utána nézek. Szegény apróság!

Fakereskedő: A vonat már csak Dieppeben áll meg.

Monpavonné: Akkor várok Dieppeig s ott örökre fogadom a szerencsétlen gyermeket.

Hatodik jelenet.

Dieppe. Egy ur örült gyorsasággal szalad a vonat mentén és minden kupéba betekint. Végre megáll egy kupé előtt, amelyből gyermekirás hangzik, benyit s a következő pillanatban megjelen egy csecsemővel karján. De már most négy utazó rohanja őt meg. Monpavon kirántja kezéből a csecsemőt, a másik kettő megfogja és Monpavonné magánkívül fölkiált:

— Fogjátok el a tolvajt!

Nagy néposódület támad, az egész társaság az állomásfőnök irodájába indul. Néhány rendőr megcsipeli a vélt gyermektolvajt és nem épen gyöngéden bánik vele.

— Mit akart azzal a gyermekkel? — támadja meg az állomásfőnök; — hogyan tudta, hogy a vonat elérkezik? Ki tudja-e eljárását magyarázni?

— Hogy tudom-e? — válaszol a kérdező és kiszabadítja gallériát a rendőr kezéből, — hogy ne tudnám! Hisz az én gyermekem! Feleségem utközben beteg lett, Oisselban kiszállt s e sürgöny által értesített, hogy a gyermeket vegyem át a pályaudvaron.

része, ha kiejti azt; mert a gramatika e találmányát a magyar nép nem érti, csak sejt, nem használja, csak ha a koszorús költő szentesítette értelemben él vele.

Es jó, hogy e szó jelentőségét csak sejt, mert csakis így emelkedhetik e sejtelen minden magyarnak hitvé.

Betelik csakhamar, nem várat magára sokáig az az idő. — Hogy már eddig is be nem telt, nem természetellenes, hisz a nagy britt költő, e szellemóriásunk, mikor gyújtá meg az angol szellem lángoszlopát, s mégis csak századok múlva árasztó az szét felemelő, világító erejét.

De most aztán világít az ügy, oly áthatóan, hogy sem közbeeső századok sötétsége, sem az a hírhedt püspöki palást nem bírja fényét csökkenteni.

Az eszme nem évelő növény, mely kihajt, hogy ismét kivesszen; nem tisztavirág, mely születik s ugyanaznap meghal; az eszme fény, melyet a sötétség láthatatlanná tehet, elhomályosíthat egy időre, de az azért mégis csak fény marad, sugárzó fény, örök ellessége a sötétnek, egy test, egy anyag az örök nappal.

Uj hazámnak ki alkotmányt adott, a függetlenség kivívója a leg tudatlanabb emberek egyike volt, de elv embere és ez elv megteremté a nagy államot és a nagy embert: az egész világ e nagy emberünk-höz méri jelesebbjei nagyságát. — Ha egy új hegy-csúcsot tedez fel a tudós geografus, azt a mértéket állítja fel, hogy olyan nagy e hegy, mikép az Everestnél csak ennyivel kisebb. — A magyar az ő Deák-ját előszeretettel hasonlítja Washingtonuukhoz. Es a hasonlítás sem a legnagyobb, sem a nagyinak nem válik hátrányára.

Az istenség szelleme végig röpült a Hudson és Cordillerák táján, röpülése pillanatnyi vala, de elég ahhoz, hogy lássa, miképen gyilkolja a lélek a lelket, öli test a testet, hogy fojtogja a gonoszság és tudatlanság az ő legkedvesebb leányát: a szabadságot, utjában beleszeppenté az eszmét egy erdei szülőbete, s ime milliók megváltója lett az erdei szülőtt.

Ködös honom dicső királynéja hosszú évtizedeken át boldogítja egykoron népét, s millióktól megkönyyvezve, áldva szállt ősei sírjába. De Erzsébet neve örökön hazám jeles koronás főie mellett foglal helyet. — De mi az, mi évszázadok múlva is sűrű ködként tör ragyogó neve elé? Az eszmétől, melynek életét szentelé, egyszer, csak egyszer tért el, s ime a letűnt és jövendő századok részvéte könnyezi az ártatlan Stuart elvesztét.

Ha eszmék és elvek harcra volna a tiétek ott a Duna-Tisza közén, igaz barátim, régen ugyanegy volna imátok s magyar a hazátok.

Harcotok, mit itt a földön folytattok, csak kölcsönös bosszantás, semmi haszna, tömérdek a kára.

Nem vesztitek észre, hogy a nemzeti aspirációk valóításának, a jövő Magyarország történelmének előkészítését nem ti végeztétek itt e földön, fenn kuszul az a levegőegében, ott hová Aetius fegyvere ütö a barna hunfiakat, kiknek tábora immár milliónyi s a „hadak útján” járva éber szemmel örködnek Csaba örökén, a szép magyar földön, próbára téve népét egy-egy végzetes csapással, de megvédeve a végcsapástól, szítva, fejlesztve a jótékony ősi szellemet, hogy ez teljes erőben szállhassa meg a négy folyam téreit, ha majd Csaba vezér eljő, ha majd az idő betelik, a mely „jönni fog”.

Bártfa és a bártfai fürdő.

—U.— Fürdőinknek legfontosabb hivatása az, hogy az idegen nemzetek pénzes közönségét hazánkba csábítsák s ez által a magyar pénzarisztokráziának megmutassák, hogy ha költekezni akar, e végett nem kell a külföldi fürdőt fölkeresnie. Ezen czélt azonban csak úgy lehetne elérniök, ha a külföld fürdőit s azok színvonalát a miénk megütnék és azon semmivel sem állnának alább; ha a magyar fürdőző közönségtől a hazai fürdők látogatását nem mint a hazafiasság áldozatát várnák.

Nem tudom, mért kelljen restelnie valakinek azt, ha mint magyar polgár Karlsbadba vagy Marienbadba menekül a tikkasztó hőség elől s a magyar fürdők drágasága és — kezdetleges állapotai elől? Elvégre is, nincs mindenkinek annyi haszontalan garasra, hogy csupa hazafiasságból a fürdők vendégloisait gazdagítsa; ha annak a vagyonnak felét a külföldön megtakaríthatja, melyet nálunk a roppant drágaság miatt el kellene pazarolnia.

Már pedig a drágaság ellen, hazánk leglátogatottabb, a természetből leginkább megáldott s a külföldön is méltán hírt szerzett fürdőinkből kapunk nap nap mellett panaszokat.

Ehhez járul ama kérdés is, valjon nyújtanak-e a mi fürdőink a nagy drágaságnak legalább mennyiben-annyiban megfelelő kényelmet? Erre a kérdésre azt a feleletet kapjuk rendszeren, hogy az ételek rosszak s élvezhetetlenek (bár vannak méltányos tiszteltreméltó kivételek, ha nem nagy számmal is); hogy a szobák egy-két villának kivételével, a többiben nem elég kényelemmel vannak ellátva s — hogy a sétányok és a köz- valamint a kirándulási helyek el vannak hanyagolva.

Ezen panaszok, fájdalom! a hozzánk legközelebb eső bártfai fürdőt illetőleg sem jogosulatlanok.

*) A magyar nép „majd jön”-t tartja magyarnak, ezt használja.

Szeretnők megyének ezt a kis paradicsomát, oly fényben, oly hírben, ragyogón látni, hogy fölülmúlja a hozzá leginkább hasonló Marienbadot; szeretnők, ha vadregényes ösvényein a világ legtarkább nemzetiségeit együtt képviselve látnók; látni, mint dícsékszenek azzal, hogy a dús Magyarország rokonzenves, lovagias népe közt, a Kárpátok kies vidékein, madárdallal teli erdőikben, s vadvirágos partok között szaladó, üde esermelyek több átszeldelt zöld, viruló völgyekben töltötték a szezonot.

Hogy ez nem úgy van, hogy még a magyar fürdői élet nincsen teljesen megteremtve, hogy a magyarság még most is az idegen fürdőket gazdagítja, mind ennek okát kereshetnők a magyarok hazafiatlanságában, kereshetnők orvosaink tudatlanságában (mert nem ösmerik Magyarország fürdőinek s gyógyhelyeinek hatását eléggé s betegeknek a magyar gyógyhelyek alatt álló idegeneket ajánlgatják;) kereshetnők fürdőink kezdetlegességében, de nem kutatjuk.

Nem kívánjuk az okokat kutatni, mert látjuk mindenütt a törekvést, az igyekezetet s a jóakaratot a fürdők tulajdonosaiban s be kell ösmerünk, hogy oly fürdői életet, minő a külföldi, egy csapásra keletelenség lenne megteremtünk, ahhoz idő, türelem s kitartás kell.

Lehet-e ily tekintetben kifogást emelnök Bártfa város közönsége, mint fürdőtulajdonos ellen? Határozottan nem-mel kell felelnünk erre a kérdésre; Bártfa város közönsége, minden kedvező körülményt, minden kedvező alkalmat fölhasznál arra, hogy fürdőjét bármely európai fürdővel egy színvonalra emelje, s halad és mindig halad, nagyobb befektetéseket eszközölve — de lassan halad. Legalább nem oly rohamosan, mint azt a viszonyok követelnék.

Reméljük, hogy a mije most van Bártfa-fürdőnek, az csakhamar rendbe lesz hozva, példás rendbe, mert hogy ösvényes erdősétányai s közterei kissé elhanyagoltak, azt nem szabad Bártfa közönségének, mint fürdőtulajdonosnak bűnül róvnunk fel. Hanem megbizottainak, kik nem állanak e feladat magaslatán. Node ez még nem nagy baj, mert könnyű itt a czélravezető intézkedés!

A bártfai fürdő felvirágoztatásának és emelkedésének legnagyobb akadálya azonban az, hogy nincs vasutja. A vasut tervezete régen fiókban hever már, vonala ki van mérve — de a terv nem valósul meg azért, mert az államtól várja megvalósítását; az állam pedig — no de hagyjuk ezt!

Erre nézve tehát azt ajánljuk Bártfa város tisztelt közönségének, hogy ne várja tovább is a vasutat illető terve megvalósítását az államtól vagy a megyétől, hanem fogjon hozzá maga. Külföldön annyi a heverő pénz, hogy könnyű lesz vállalkozókra akadni s velök szerződésre lépnie, különösen most, midőn Frankfurtban megalakult egy tőzséréből álló társulat, melynek szándéka Magyarország viczinális vasutait kiépíteni, mire enzenel föl hívjuk figyelmét.

Ha leküzdí a közlekedés nehézségeit, ha a vendégek kényelmére minden lehető elkövet, a mi bár nem jár vagyoni befektetések nélkül, de nem is károsodással, akkor még büszkébben fog mutatni az egész ország ezen varázsszerű kis paradicsomára.

Bártfa — figyelemre méltó ingó és ingatlan vagyonánál fogva — az egyedüli, megyénk városai közt, a melynek nemzetgazdasági jövője lehetne. — Mindazt el kell követnie, hogy célját, — ha eleinte mindjárt áldozatok árán is — elérje!

Gondolatok.

Sok házasságban azért áll be oly hamar a hidegség, mivel a felek azt hiszik, hogy mindent megengedhetnek maguknak. Nem gondolják meg, hogy többet veszhetnek, mint valaha. Nem ügyelnek személynükre, viseletükre és szívükre. Minden alakban mutatják magukat, s gyűlöletes szenvedélyeikből többé semmi titkot sem csinálnak. Gyakran épen ugy eszelekesnek, miunha meg akarnák magukat unatni egymással.

Boldog házasságok kötését igen nagy mértékben előmozdítaná ama körülmény, ha a mindkét nemű ifjuság közt a házi körben fesztelenebb és könnyebb érintkezés mozdítatnék elő. Bálókban és salonokban, hol egymást csak pompaköntöseikben látják, nem tanulhatják ki egymást; saját házában, saját családi viszonyában kell a fiatal embernek a hajadont megismerni, hogy való itéletet hozhasson róla, másfelől neki e helyen nyílnék alkalmá megmutatni, hogy nem csak ügyes tánczos, de egyéb is tud lenni az életben.

Fényes tulajdonok nem mindenkor alkotnak boldog házasságot; szivjóság és becsületesség a házi boldogság egyetlen és fő alapja.

A ki pedig szentet óhajt szeretni, végre egyedül marad.

Legnagyobb elragadtatása pillanatában se lásson a leány eszményi viszonyt a szerelemben, s ne képzelje anyagnak kedvesét, hogy azután ne veszítsen el mindent, látván később, hogy az is csak ember a szokott földi gyarlóságokkal.

A legnagyobb boldogság a házasságban oly tömérdek apró föltételtől függ, hogy valóban boldogság azt mind egyesülve birni óhajtani. Legjobb csak a

lényegesebbeket biztosítani; ha azután még többet kapunk, annál jobb, ha nem, legalább nem zúgódunk.

A nő sziv a szerelemnek megmérhetlen mélysége. képes levén egyszerre az éghez emelkedni, azt bámulni és imádni; a hozzá közellevőhöz fordulni és azt szeretni; az alatta állóhoz lehajolni, azt ápolni és fentartani.

A szeretetnél és tetszenivágyás, magát a szerelem oltalma alá adni, a nő jellem alapvonása. Minden körül, melyet természet és társadalom a nő körül vontak e női érzésen alapszik; vegyék ki ezt a nő kebléből, és emancipációja be lesz fejezve; de egyszersmint szeretetreméltóságát és méltóságának egy részét is elvesztette.

A szerelem és fősvénység sehogy sem egyeznek meg egymással.

A férfi életében csak egy epizódot (szakot) — képez a szerelem; de a nők élettörténete egészen csak abból áll.

Ugy lón rendelve a teremtés nagy napján, hogy a nő meg azt is szeresse, ki szivét törte össze.

A házasság egy kis állam. És az erkölcsiség hőmérője minden országban a házasság.

A férfiak mindig olyanok akarnak lenni, a minőkül a nőknek tetszhetnek; hajlajkadják, hogy nagyok és erényesek legyenek férfiakot, tanításokat meg a nőket arra: mi a valódi nagyság és a valódi erény?

Fájdalom, hogy mai napság jobban igyekeznek az emberek a kivált a nők, boldognak látszani, mint valóban az lenni. Mit sem érő foglalkozásokkal pazarolják a drága időt és drága mulatságok rontják a házi boldogságot. A szórakozási, időöltési módok nevezetnek a női foglalkozások; s mindig kevesebb lesz ama dolgok száma, melyekért, mint vélik, előkelő hőly, nem szégyenelheti magát.

(Folyt. köv.)

Különlélek.

Kinevezések. A közmunka- és közlekedésügyi magyar kir. miniszter, Péchy László, kir. segédmérnököt, a folyamtermékek hivatalok személyzeti létszámába kir. mérnökke nevezte ki.

Nyilvános elismerése azon kegyes adományoknak, melyek az Eperjes városi tűzkárosultak javára alólirott kezeihez — részben közvetlen szétosztás, részben pedig a városi hatóságokhoz való ily célú átutalás vegett — időközben befolytak: u. m. Simor Hpprimás 0 eminentiája 1000 frt. Hegedüs István Kassa 10 frt. Répászky J. kanonok 10 frt. Répászky Mihály építész 10 frt. T. J. Bpestől 30 frt. T. R. Kassáról 6 frt. Véber Ágost pleb. 2 frt. Magyarváry Endre ez kanonok 5 frt. Halkóczy J. esperes 5 frt. Antolik József pleb. 10 frt. Gmitter Alfonz esütörtökbeli zárdafőnök 5 frt. Tomecek Teofil ottani alfőnök 5 frt. Majláth György özvegye ő excellentiája 60 frt. Mamusits pleb. Szabadkán 8 frt. Tergina Gyuláné úrnő gyűjtése 68 frt. T. J. Bpestől ismételve 5 frt. Dávid János ny. pleb. K.-Maján 5 frt. Segédlelkész Bagodról 1 frt. Strasser Antal pleb. gyűjtése 53 frt. Prohászka Irma úrhölgy 100 frt. Szekeshehervári káptalan 100 frt. Balogh Károly pleb. 4 frt 50 kr. Kapivári hívek 12 frt. Ormezői hívek 5 frt. Kassai rózsafüzértársulat 59 frt. Nyársárdi hívek 20 frt. Nagyfejő István pleb. 5 frt. Petrovici hívek 4 frt. Sárosmegyei sz.-istváni hívek 1 frt 50 kr. B.-Vécsy Sándor úr 5 frt. Telekessy János pleb. és hívei 5 frt. A „Magyar-Állam” szerkesztője Lonkay Antal lovag úr utján 184 frt 13 kr. Összesen: 1803 frt 13 kr. Ezen kegyes adományokért a velők megvizsgáltak nevében, legmélyebb hálás köszönetét nyilvánítja Eperjesen, 1887. aug. hó 9-én: Pletényi Endre apátplébános.

Köszönet. Minthogy az emberiségnek szüksége van jeles példákra, hogy fölfelé tekinteni, szent célokért lelkesedni, érték fáradni s áldozni tanuljon: ennél fogva elmulasztatlan kötelességemnek tartom Kalmár Tivadarné született Balasitz Adél úrnő öngyűjtését, mint plébánia-templomnemeskeblű jötevője iránt tartozó élénk hálám adóját mély tisztelettel leróni, ki e napokban a soóvári plébániatemplomnak gyönyörűen himzett két oltáránkost ajándékozni kegyeskedett. Fogadjja öngyűjtését a nyilvánosság útján is legforróbb köszönetemet, azon ismeretű kívánnal: hogy a Mindenható e nemes tetteért áldja meg ő nagyságát bőségesen menyei és földi javakkal s háborítlan jólétben tartsa igen sokáig! Soóvár, 1887. augusztus 8. Sikorszky András plébános.

Figyelmeztetés. Az ev. Tisza-kerület eperjesi coll. theológiáján az 1887/8. isk. évre szóló beiratások f. évi szeptember 1—4-ig eszközöltetnek. Az előadások szeptember 5-én kezdődnek. A helyi viszonyokkal nem talán ösmeretlenkedve megjegyeztetik, hogy a szép környékű Eperjesen havi 16 frttól 40 frtig kapható teljes ellátás szállással. Szállások 3 frt 50 kr-tól 10 frtig havonként. Az alunneumi ebéd és vacsora egész évre 50 frt 70 kr. A convictusi ebéd és vacsora egész évre 62 frt 70 kr. Az előbbiből elengedésnek is van helye. Nevelői, correpetitóri stb. állomás kapható s a hittanhallgató urak a Róth-Teleky-féle ösztöndíjon kívül egy 65 frtos, két 50 frtos, egy 25

frtos, egy 16 frtos s több más ösztöndíjban is részesülhetnek. A tandíj, melyből elengedésnek is van helye, 10 frt 50 kr. Kisebbségek összesen, legfeljebb 5 frt 60 kr. Kelt Eperjesen, 1887-ik évi augusztus hó 5-én. Hörk József theol. dékán.

Füüdölevél Czemétheről. Utam ezen vidékre vezetvén, örömmel megragadtam az alkalmat, hogy a czeméthei fürdőt, melyet a multban annyira megkedveltem volt, ismét meglátogassam. A t. szerkesztőség engedelmével bátor leszek e kis fürdőről ez alkalommal írni egyet-mást. A czeméthei fürdő-részvény-társulat, mint tudva van, oly czéltől alakult, hogy a természetűl annyira megáldott kies czeméthei völgyet, kellemes nyaralóhelyllyé változtassa. Tíz év előtt vette bérbe a kis fürdő helyet és ezen idő óta valóban elismerésre méltó módon igyekezett kitűzött czéljának megfelelni. A társulat önzetlen és hathatós működését akkor fogjuk leginkább megítélni, ha azon ténny vesszük tekintetbe, hogy a rövid tíz év alatt mintegy negyvenezer forint tökélekedtetést tett a fürdő emelése érdekében. És e befektetéseknek van is látszata. Modern izlésű csinos épületek emelkedtek a régiakkal szemben, kellemes nyílt tornácokkal, egészséges szobákkal és czélszerű berendezéssel. Nagy gondot fordítottak az erdei sétányok rendbehozatalára, a hol sürűen fordulnak elő a pihenőhelyek. Igen kellemesen lepett meg ez idén az új nagy épület előtt mintegy 5000 □ méternyi területen izléssel és csinosan létesített liget kert, mely az új házornak és általában az egész fürdőnek új bájút kölcsönöz. A fürdőt átszelő megyei út mentében sűrű galagonya és különböző erdei bokrok lettek elültetve, hogy az út porát a nyaralóktól távol tartsák. A régi vízvezeték egy új vaseső-vezetékkel berendezett vezetékkel lett helyettesítve; általában mondhatni, hogy a mult év óta fennforgó körülményeket véve tekintetbe, aránylag sok történt. Megemlítem itt, hogy a társulat a mult évben hangzatosított óhajának megfelelően, a cselédszemélyzetet két férfi szolgálóval szaporította. Mindazáltal nincs kiemelve mind az, a minék létesítése nagyon szükséges; nézetem szerint felette kívánatos, hogy a fürdőház egyelőre legalább is még 6 fürdőszobával nagyobbitassék. Ugyaníly szükségét képez a jelenlegi, mondhatni botrányos rozzant vendéglőnek átalakítása, valamint az ásványforrás gloriétéjének gyökeres helyreállítása. Egyszerre mindent létesíteni nem lehet, de eddigi működése után itélve meg a társulat akaratát, intencióját és tetterjét, bizton remélhető, hogy idővel a jelzett kívánalmak is mind érvényesülni fognak. A mi magát a fürdői életet illeti, ez a mennyire rövid tartózkodásom ideje alatt szerzett tapasztalataim megítélni engedik, koránsem oly pezsgő, mint a milyennek azt a mult évben megismerni alkalmam volt. A vendégek száma nagyobb ugyan mint a mult esztendőben, de úgy látszik, nincs meg bennök az az életvidor kedélyesség és jó kedv, mely a mult évben oly számos mulatságra szolgáltatott alkalmat. Mintha csak a folyó évi május hó 6-án dühöngött tüzvész lidércnyomása alatt állana a vendégkoszoru! E lidércnyomás varázsát megtörni, ez legyen most úgy a fürdőigazgatóság, valamint a vendégek czélja, mert valóban üdítővé a fürdő csak az esetben fog alakulni. Rajta Gábor barátom! Dr. Steinbach Vince.

Bártfa-fürdő. Sárosmegye e ritka gyöngye fenyesektől koszoruzott s éjszaki szelektől védett gyönyörű völgykatlanban fekszik, 1600 láb magasan a tenger színe fölött. Rengeteg fenyesét, jó karban tartott tiszta sétányok labirintja hálózza be, melyeknek egyesnyilásain elragadó vadregényes tájkép tárul a szemelő elé, érdekes kiránduló helyekkel u. m. a zborói vár, melynek ódon néma falai régmúlt történeteket regélnak, a Rákóczy kastélylyal stb. egyetemben. Vendég van eddig 1700, mely között az arisztokratia is szép számban van képviselve. Van itt orvos, gyógytár, 52 házbán 480 kényelmes lakószoba! és csinos gyógytermek; van több vendéglő, hol olesón és jól ékezhetni. Van továbbá kedves templomunk, hol a megható egyszerűség közelebb hoz az istenséghez, — a valláshoz, a mi oly jótékonyan hat, oly lelki megnyugvást hoz az élet küzdelmeiben kifáradt kedélyre. A fürdő kitűnő gyógyhatására felhívni a közfigyelmet az orvosok kötelessége. — Szóval: ki fürdőn üdülést és gyógyulást keres, — ki gondjaitól menekülni akar — ki gyönyörűt lel a szabad természet szépségének szemlélésében és jó zenében, az itt teljesen kielégítettik. Hazai írónk és művészeink minden szép és magasztos íránt fogékony szemlére alkalmasabb üdülő helyet — itthon — nem képeznek. Itt kipihentetik a munka fáradalmait, s akár meríthetnek anyagot az ujhöz. Mert van ám itt tragicum, comicum, költészet is, meg próza is, csak föl kell fedezni, pl. a gyógyterem térképének sarka egy ártatlan „légy ott” órájáról értesíti a szerelmes ifjút, s mely valószínűleg a zsarnok papa és mama elleni öszszesküvéssel végződik, s kezdetét veszi — talán egy vigjáték. Avagy ama megtört, de még csinos ifjú nő, amint megremülve pillant meg egy férfi romjának nevezhető alakot. — Ön itt? kérdik kölcsönös meglepetés után. A farszto hivatal megviselte egészségemet, — szól a férfi és pár, szó után elválnak. Egykor azt mondta, nem feledhet, és igaza volt, — sóhajt a férfi, a nő sziv sebe gyógyíthatatlan. — Ez is naponkint ismétlődő régi történet. Szerették egymást, — de szegények voltak. S a férfi lelkében a gazdag, előkelő házasság is egy mély, bötöltetlen irt hagyott, szivében teljesülden vágyat; — fiát, — ha megéri, megtanítja majd, hogy a pénz nem boldogít. — Ez meg talán egy tévesztett élet-tragédia utolsó felvonása. S így tovább.

Fényes tánczestély. Bártfai tudósítónk 10-nyes táncmulatságról érte-iti lapunkat, melyet folyó hó 7-én a bártfai kórházalap javára a fürdőben rendeztek. A tudósító szerint a tánczestély oly sikerült volt, minő egy Bártfán mostanáig rendezett mulatság sem lehetett. Részt vett benne a vendégeknek színe java s a szelid, derült, csillagos éjszakán át, az andalító zene hangjai mellett, hajnalig tartott a táncz. A rendezőség tisztét Hess Alfréd lovag és dr. Hintz Henrik fürdőorvos viselték, s a mulatság fénye és úgy anyagi mint erkölcsi sikere őket dícséri, az ő tapintatos szervezésüket és kitűnő gondosságukat. A zene hangjai — írja tovább tudósítónk — sokáig fognak meg esengeni a mulatságon részt vett vendégség füleiben s aligha meg nem „hogy volt”-ozzák a vidéken a fesztelen tánczestélyt.

Csendélet Kavecsányban. Mandel Emánuel kiskereskedő családjával e hó 3-án este csöndes békeségben hajtotta le álomra fáradt fejét és javában aludta az igazak álmát, a melyből úgy egy órákor éjjel után barbár kezek ostromlása zavarta föl. Eleinte azt hitte, hogy csak az éjjeli bakter tartja ablaka alatt kivételesen stációját s hogy bakter uram erősebb horkolása rezgetteti az ablaküveget. Jobb figyelemre azonban hallja „zsidó nyiss ajtót!” hízogó kiáltást, mire Mandel még lélekzetét is visszafogotta, remélve, hogy az éjjeli vendégek odébb fognak állni. Nem úgy lett, mert a türelmetlenség kínzó gyötrelmének behatása alatt így fakadtak tovább: „kutyá zsidó nyiss ajtót, mert minden ablakodot beverjük és a vesédben fogunk gázolni, mert már Kassán is verik a zsidókat!” E fenyegetésre Mandel megszólalt s azt kérdezte „ki az és mit akartok?” — mire a válasz így hangzott: „kik vagyunk semmi közöd hozzá, szivart akarunk!” Mandel a kérésnek szivar hiányában nem tudott eleget tenni. Az éjjeli látogatók e kijelentésre annyira feldühödtek, hogy Mandel valamennyi ablakát beverték és köveket dobáltak be lakásába, összetörték egy tükröt, egy követ pedig ágyban fekvő feleségét ütötték meg. Boszujokat kielégítve, odébb álltak. Mandel azonban utánuk ment észrevétlenül s a garázdálkodók egyikében Rozmán János kassai birtokos cselédjét Hreskó Andrást ismerte föl, ki ellen be is adta panaszát.

A vonat által elgázolva. Folyó hó 10-én este felé 6 óra 20 perczkor a nagysárosi múmalomból egy 15 kocsiálló, lisszettel és korpával megrakott tehervonat indult el a nagysárosi állomás felé. Alig hogy kiért a községből, már a második átjárónál észrevette a vonatvezető, hogy egy ember gabonával terhelt kétéhezes szekérrel, sietve közeledik a harmadik átjáró felé. A megrakott szekéren, hátul, egy kis leány ült s maga a fuvaros a szekér mellett haladt. A vonatvezető már a második átjárónál ismételtén adta meg a vészjelzést s az átjáró mellett alkalmazott vasuti ór is kijöve, figyelmeztette a szekerezt, hogy álljon meg. Ez meg is állott egy pillanatra s habozni látszott abban, vajlon megelőzze-e a vonatot, vagy jobb lesz talán bevárni annak elhaladását. A szekeres percznyi habozását a vonatvezető megállásnak magyarázta s a vonatot meg nem fékezte, vonat és szekér egyszerre értek az átjáróra. A vonat kerekai a szekerezt derekán ketté vágta, minek folytán azonnal szörnyet halt. A kis leány azonban a vészly pillanatában a szekérről leugrott s ez által megmenekült a biztos halál torkából. Csak azt az egyet nem értjük, miként, ha a vonatvezető már a második átjárónál észrevette, hogy Maczkufesin János — így hivták a szerencsétlent — sietve közeledik az átjáró felé s a vonatot az adott vészjelzés és figyelmeztetés dacára nyilván megelőzni törekedett, miért nem állott meg, mikor a vonat állítolag csak tíz atmoszféri gőzerővel haladt? Továbbá az is nagyon különös, hogy az iparvonatok mellett, nincsenek sorompók, korlátok az átjáróknál.

Gazdáink figyelmebe. A „Pesti Napló” f. hó 4-iki számában a következőket olvastuk: „A jégbiztosítási szövetkezet érdekeltjeinek már most is azon jó hirt közölhetjük, hogy az első magyar általános biztosító társaság által kezdeményezett magyar gazdák jégbiztosítási első évi eredménye is igen fényes. A számadások csak a jövő hónap végén fognak ugyan végleg lezártni, de már ma is annyi biztosra vehető, hogy a szövetkezett gazdák igen kedvező eredményt mutatnak fel. Nemcsak a gazdák érdekében örvendünk ennek, de azért is, mert a Pesti Napló is, mely a szövetkezetet pártolta, az elért sikerben fényes öngazdálkodást talál.” Magunk részéről is a legnagyobb örömmel regisztráljuk e hirt, mely a sárosmegyei gazdákra nézve annál inkább érdekes, mert a jégbiztosítási szövetkezetnek nagyobbbrészt tagjai s az első közzé tartoztak, kik az áldásos jégbiztosítási reform-eszmét a legmelegebben felkarolták.

Vásáraink. Alig egy hete, hogy a „Iórczei vásár,” melyben a vásárokat látogató termelők egyedül szoktak még bízni s a melybe mi magunk is szoktunk még némi reményt helyezni, elmúlt és teljesen meddőnek bizonyult. De ha annyiszor csalódnánk is bennök, mindig tudunk magyarázatot adni a balsikernek; okokat keresünk, melyek önkényesek és nem kielégítőek, belevonjuk az időjárás vagy az idők rossz-szaságát általában s megnyugtatójuk magunkat ily csillapítószerekkel. Mindkét ok előfordult a régibb időkben is s a vásárok mégis virágoztak, mert oly életképes intézményt, valódi szükségletet, aminő a vásárok hajdan voltak, nem ölhetnek el ideiglenes okok; a mai vásárok meddő voltának oka legfőkébb annyiban lehet az idő, amennyiben idejüket multák. A multban a vásárok nem csupán jogosultsággal bírtak, hanem szükségletet is képeztek, ma azonban, midőn

60 nap alatt körülutazhatni a földet, ezéja épügnincs, mint nem volna annak, ha ma is fenn akarnók tartani a postakocsik egykori állomásait, melyek vasúti közlekedésünk mellett egyáltalában feleslegessé váltak. Mennyi munkaerőt áldoznak fel a kisiparosok, viszonyait meghaladó költségekbe verik magokat, mert ezen szokásban a nagyiparral és nagykereskedéssel egyaránt versenyre akarnak kelni, egy életre képtelen, elavult intézményre támaszkodva. Ha aztán látniok kell, hogy a természetellenes törekvés teljesen hasztalan s minden kilátás bezárul előttük, kénytelenek végre saját létfeltételeiktől eltekintve, kőya-vetyén feláldozni kezeik munkáját a kereskedőnek, aki győzi a várakozást, akinek üzlete természetes feltételeken alapulván, módja van az árut alkalmas pillanatokban értékesíteni, míg a vásárlókató kisiparos önmagát gyilkolja meg megrögzött előítéletével. Kétségen kívül ma még a kisiparos s egyéb vásárlókatókat maguk volnának azok, kik ez intézmény kiküszöbölését leginkább zokon vennék, mert megszokták reményeket abba helyezni, holott mindannyiszor csalódniok kell; de mert korlátoltágukban nem láthatják az őket fenyegető veszélyt, szabad-e őket belerohanni engedni? Várhatni-e arra, míg számtalan áldozat árán önmaga tanúlja megismerni az örvényt? A fogyasztóra a vásárok ma éppen semmi jelentőséggel sem bírnak, azért el is hanyagolja őket, s szintén legfeljebb szokásból keresi fel, a termelőre ellenben egyre károsabbnak mutatkozik ez elavult intézmény, mi tartja hát s meddig? A felszabadult ipar és kereskedelem rohanó árja nem állhat meg ily rozszant alkotmány miatt, elsodorja, s ami belé kapaszkodott, elvész azzal együtt. Ha közveszélyes hidat elzárunk a közlekedés előtt, akkor annyi létezők veszélyeztetését sem szabad ily elhasznált intézmény által lehetővé tennünk.

Pályázatok hirdettek tizenkilenc postai-és távirati igazgatósági segédfogalmazói állásra. Ezen állásokkal évi 400 frt fizetés és Budapest 200 frt, vidéken pedig 100 frt lakpénz jár. Pályázhatnak mindazok, kik az 1883. évi I. t. cz 14. és 15. §-ában körülírt minősítéssel bírnak és jogi vagy műegyetemi, vagy annak megfelelő katonai tanfolyamot végeztek. A kik kinevezést nyerne, legalább két évet a postai-és táviratkezelési szolgálatnál tartoznak tölteni és a postai-és táviratvizit vizsgát letenni. Az előirt minősítést, erkölcsös életet, egészséges és ép testalkatot igazoló okmányokkal és a keresztlevelel felszerelt pályázati kérvények három hét alatt a közmunka-és közlekedésügyi miniszter elnöki osztályánál nyújtandók be. A pályázó folyamodványában megjegyezheti, hogy mely postai-és táviratigazgatóságnál kívánna leginkább alkalmaztatni, azonban a mennyiben e kívánsága teljesíthető nem lenne, köteles lesz kinevezetése esetén oda menni, a hová beosztatni, illetve rendeltetni fog. — A kassai pénzügyigazgatóságnál egy irodatiszti állomás 500 frt évi fizetéssel és 100 frt lakpénzzel, esetleg irodasegédtszti állomás 480 frt évi fizetéssel és 100 frt lakpénzzel lesz pályázat útján betöltendő. Az irodasegédtszti állomásra kiszolgált és igazolvánnyal ellátott katonai altisztek elsőbbséggel bírnak. Pályázati határidő az előbbi állomásra augusztus hó 20. és az utóbbira szeptember hó 26-ika.

Vörös kakas. Stelmach Zsuzsanna Sárpatakon bosszúból fölgujtotta Péter András házát. A szegény embernek háza és egy sertése a tűz martaléka lett. Tettest átdáták a bírtafi járásbírósnak.

Gyujtogató. A cseléség bosszúja nem egyszer vált már végzetessé azokra nézve, kik eléggé könnyelműen megtűrik házukban a rosszakaratu cselédnét. Ezt bizonyítja azon eset is, mely Fuljánban esett meg. Weber Jakab ottani lakosnak kocsisa ugyanis, hálátlan bosszút forralt ösmeretlen okokból gazdája ellen s bosszuját kielégítendő, gyertyával fölgujtotta urának istállóit. A mint látta, hogy a tűz veszedelmesen terjedni kezd, megszököt illetősége helyére s a burgonyaveremben rejtőzött el a nyomozó esendőség előtt. A esendőség azonban nyomára jött s a bűnöst a veremben föltalálta. A kocsis beösmerte s azt állította, hogy mivel ura, Weber Jakab mindent megtagadott tőle, azért — bosszúból — határozta el magát a gyujtogató szerepére; mely mint rendesen, most is börtönnel végződött, mert az eperjesi törvényszék Weber kocsisát szándékos gyujtogatás bűnében vétkesnek kinyilatkoztatva, őt három esztendei feyházra ítélte.

Tolvaj és orgazdák. Gerstl Emil darvasi lakos a folyó év folyamán Bloch Salamon eperjesi kereskedőtől több ízben mintegy 308 frt értékű vászonemut lopott el. Az egy járőr által ezen ügyben megejtett nyomozás folyamán nevezett letartóztatva az eperjesi kir. törvényszéknek adatott által. A tolvaj a lopott portékát megbízott orgazdái által árultatta, nevezetesen Kusnyik Jánosné és Horváth Anna szentimrei — továbbá Cseh Anna, Humeni Anna és Doklyenka Mária eperjesi lakosnók által, kiknél a vászon nagyobb részét még meglették. A derék „kereskedők” — természetesen méltón meglakolnak.

Kemény tréfa. F. hó 8-án hétfőn a törvényszék építésénél rabok dolgoztak, két örnek sárkányörizete mellett. Az egyik utóbbiak közül ezekföltt unalmasnak találta tisztét, mert az alatt járókban egy kis meglepetés forma érzetet kívánt tréfaképen ébresztetni. E végett fölkevertette egy cigány alaválójjával a kéz alatt volt meszet s azzal a legfelsőbb emeletről lezúdította egypár magánál intelligensőbb felebarátját. Az egyik — kereskedő volt, ezt egészen lemeszelte, a másik egy aranyműves leánya, ki szintén ki nem kerülhette a katasztrófát. Kivülök meszet kapott még egy-két vidéki atyafi és néhány keres-

kedő boltja előtt kirakatként sűtkérező áratlan ruhadarab. A tréfás felügyelő most azon okoskodik, hogy miként tegye jóvá hibáját. Pénzsel persze menne a dolog, ha pénze volna annyi, a mennyibe a kemény tréfa került.

Az adófizetők köröztetése. Nem egyszer olvassuk a hivatalos köröztetéseket, hogy adó vagy illetékhatárlék miatt országosan köröztetnek a hátralekösök s adót fizetni kötelesek a nélkül, hogy csalást, vagy más büntető cselekvényt elkövettek volna. Az ilyen köröztetések leginkább az adófelügyelőségek rendelkezése eszközöltenek. Lehet, hogy ezen köröztetés azon ártatlan természetűnek tűnik fel a köröztetést elrendelő előtt, mely szerint csak a lakhelyét kívánja megtudni az illetőnek, hogy ezen ügyet a törvény értelmében vele rendezhesse. Azonban nézetünk szerint egy országszerte elrendelt köröztetés a nyilvános, hivatalos uton mégis több s nagyobb horderejű s természetű — különösen, ha semmi büntető cselekvény gyanuja sem forog fenn, hogy sem az oly ártatlan természetű volna, melyből az illetőre erős gyanu ne támadna mindenki kebelében, hogy itt büncselekmény fordul elő, minthogy nálunk rendszerint csak azok szoktak köröztetni, kik bünténynevel gyanusítottatnak s vádolottnak. Az olyan eljárást pedig, mely pusztán adóssággért, legyen az akár magánügyi, akár kincstári, oly véleményt alkothat a közönségnél, hogy az illető bünyefenyiték alá vonandó s ezzel azt megbélyegezi, tulerős s oly előleges büntetésnek tartjuk, melyet amint törvényeink nem diktálnak, ugy alkalmazásba hozni törvényesirint nem eshetik az adófelügyelők hatáskörébe, azután nem egyezik össze e meghuzoztatás az adófizetők becsületének érzékenységével, mert azért, hogy még valaki az állami kincstárnak adósa s hátralekosa maradt — különféle mostoha viszonyoknál fogva nem bírván teljesíteni polgári kötelességeit, nem következik, hogy más becsületében is megfoglykozott volna ez, tehát annál kevésbé támadható meg bárki által, minél inkább nagyobb hatalma s ereje van azon állami pénzügyi közegeknek, melyeket a törvény ezzel telruházott s eszközt adott arra, hogy ahol a kincstári illetékek behajlatlansága az előirt szigorú módok szerint nem törhenhetik: ott a leiratások és nem országszerte való köröztetések veendőek elő.

Vissza! Az Amerikába kívándorolni szándékozók elé nagy akadályt gördített a legújabb miniszteri rendelet, a mely kimondja, hogy utlevelet csak alaposan indokolt folyamodványra ad a minisztérium s egyszersmind utasítja az alispáni hivatalokat, hogy a kérelmezőket, a kik minden indoklás nélkül kéri az utlevelet, egyenesen utasítsa el.

Közigazgatási absurdum. Most midőn Sandal és Boksa Zemplén vármegyebeli községek törvénykezése tekintetében is a Zemplén vármegyében fekvő bíróságokhoz kéri magukat áttétetni, érdemes nyilvánosságra hozni azon helyzetet, melyben a jelzett két község van: ugyanis közigazgatásilag Zemplén vármegyéhez tartoznak, így a szolgabíróságot Sztróplok az adóhivatalt Varannón, az adófelügyelőséget, illetékiszabási hivatalt, árvaszéket S.-A.-Uj helyben találjuk, míg ellenben kir. járásbírósnak Giralton, törvényszékük, telekkönyvi hatóságuk Eperjesen van, de mindez nem elég, hogy az trómpohár telve legyen: a különben is rendezetlen állapotban levő hagyatéki ügyekben a Zemplén vármegyeyi árvaszék mint gyámhatóság, a kiskorukat érdeklő ügyekben a homonnai kir. közejgyzöt szokta megbizni a hagyatéki tárgyalások eszközésével, míg a girálti kir. járásbírósnak a nagykorukat érdeklő hagyatéki ügyekben a bírtafi kir. közejgyzöt szokta megbizni a hagyatékok tárgyalásával; már most lehet-e esodálni, hogy a különben is a miveltségnek alacsony fokán álló, irni, olvasni nem tudó szegény népség ügyes-bajos dolgaival nem tud hová fordulni, s kénytelen erget-berget bejárni, míg megtalálja ügyének illetékes elintézőjét. — azt hiszik hogy ily közigazgatási labirintus csak nálunk lehetséges.

A stola-díjak perelhetősége kérdésében a bécsi legfőbb törvényszék imént egy fölmerült eset alkalmából érdekes határozatot hozott. Az egyik osztrák plébános egy ünnepélyes temetés, requiem és többrendbeli misék fejében 93 forintot követelt az elhunyt egyén örökösétől A dolog porre került A járásbírósnak az „örökösöket fizetésre kötelezte, azonban ugy a tartományai törvényszék, mint a legfőbb törvényszék kimondotta, hogy az egyházi funkciókért járó és az u. n. stola-rendtartásban szabályozott díjak nem képezik polgári pör tárgyát. E díjak a klerus fönttartására rendelt adók egy német képezik s közigazgatási] nton hajthatók be. Az egyházi szertartásokat azonban nem lehet függővé tenni a stola-díjak lefizetésétől. A papnak kötelessége a közönséges szertartást okvetlenül elvégezni s az ezért járó stola-díjra van egyedüli igénye. Minden magasabb követelés a stola-rendtartásba ütközönék tekintendő, tehát a törvény által nem támogatható. Erre nézve a lelkésznek kereseti joga egyáltalán nincsen.

A második női szépségverseny. Ily verseny eddig Páris királyfnak Trója vesztét okozó bíráskodása óta még soha és sehol sem volt. A mikor világszerte hirt terjedt annak, hogy asszonyainak szépségéről világhírű Magyarországon női szépségverseny fog rendeztetni, nemcsak Magyarországon, nemcsak Európa, de öt világrész várta kíváncsisággal a perezet, hogy láthassa a győztesmagyar hölgy vonásait. Az összes külföldi nagy napilapok és képes újságok Budapestre küldték akkoriban tudósítóikat és rajzolóikat. hogy leírják és lerajzolják képét annak, ki legszébbnek lesz nyilvánítva Magyarországon fővárosában.

Az itélethozatal után Londonba, Berlinbe, Párisba, Rómába, New-Yorkba, a világ minden részébe vitte a villam-vonal nevét annak, ki föltt egy bíróság kimondta az itéletet, hogy nálánál szebb nő nincs. A külföld összes lapjai leirták vonásait, a világ összes képes újságai közölték képét annak, kit egy szó megörökített, kit egy szó világhírűvé tett. A világ minden részéből érkeztek sürgönyök és levelek Budapestre, kérve az ő arczképet és 200.000 példányban lett az ő fényképe megrendelés folytán a külföldre megküldve és mai nap is látható az összes európai és amerikai műkereskedések boltkirakataiban a legszebbnek nyilvánított magyar nőnek arczképe. A torozkói, eperjesi és nagykarolyi tűzkárosultak és az alföldi árvizek által sujtottak javára a „Segítség” irodalmi vállalattal kapcsolatban f. évi augusztus hó 20-án a városligetben országos népünapely rendeztetik. A vállalat ünnepély-rendező bizottságának irodájába (Ferenciek bazára 20. sz. fölszint) mai napig 276 női kezektől irt névtelen levél érkezett, melyekben a bizottság felszólított, hogy a tartandó ünnepélyen egy második női szépségverseny rendeztessek. Mindegyik levélben az illető névtelen hölgy azt írja, hogy az 5 év előtt megtartott női szépségversenyen társadalmi állásánál fogva bizonyos al-előítéletek folytán nem akart résztvenni. Mindegyik igéri, hogy a megtartandó versenyen részt fog venni és minden hölgy leveléből átesillámlik az a hit, hogy az ő megjelenése a bíróság 5 év előtt kimondott itéletét kétségbe tette volna. A rendező bizottság e számos felhívásnak engedve, ezennel Magyarország hölgyeinek becses tudomására hozza, hogy f. évi Szent-István napján a városligetben számos, meglepőbbnél meglepőbb látványosságok és művelzetek mellett egy második női szépségverseny is fog rendezni. A női szépségverseny délután 4—7-ig a „hatyúsígeten” lesz, hol a bíróság fog székelni és hová kizárólag csak nők fognak beocsátatni. A döntést 7 órakor fog kimondatni A versenybírósnak nem egy, hanem három díjat, melyek mindegyike egy-egy Páris-aranyalma, fog a három legszebbnek odaítélni.

Uj virág-csarnok. Művészek és művésznők köztudomás szerint mindig nagy kedvelői, ápolói és gondozói voltak a virágoknak. Nem kell messze mennünk, hogy ennek igazságát bebizonyítsuk. Operaházunk kitűnő művésze Perotti kiterjedt kaméliakertszettel bír az adriai tengerpart vidéken. Legújában pedig — mint nekünk a fővárosból írják — a zenevilágban előnyösen ismert Rózsavölgyi és társa zeneműkereskedő cég egyik éve hosszú során át működő főnökének fia: Duak Norbert, a váci-utca 25. sz. házában a „Nefelettshez” cizmeze, párisi mintára előkelő és nagyszabású virágcsarnokot nyitott, mely pazar berendezés, nagy választék és izlés tekintetében az egész fővárosban ritkítja pártját. Különös gondot fordít a vidékről jövő ünnepi, lakodalmi, temetési stb. megrendelésekre, melyek azonnal és kiváló pontossággal végeztenek, ugy hogy az új virágcsarnokot olvasóinknak legmelegebben ajánthatjuk.

Házasszonyaink figyelmébe! Most, midőn a cseh lapok hazánk törvényeink és iparüzeteink ellen izgatnak, napirendre került a magyar sajtóban is e téma annál inkább, mert hazánkban számos oly iparüzék lát napvilágot, mely eddig Csehországból importáltakot hozták és a mely nemcsak, hogy kiállja a versenyt a cseh gyártmánnyal, hanem sok tekintetben túlszárnyalja azt. Ilyen — hogy többet ne említsünk — a pótkávé, melyet eddig különösen Csehországból hoztak be hozzánk, migem Szalady Antal tekintélyes fővárosi szakember az Andrássy-uton egy mintaszérien berendezett pótkávé-gyárat állított fel, mely a rosszabb és egészségteleb cseh és más idegen pótkávé lassan-lassan kiszorítja hazánkból. Csak a minap emlékeztek meg a lapok nagy elismeréssel Szalady telepéről és kitűnő gyártmányáról és ép ezért kötelességünknek tartjuk egy nyilatkozatnak helyt adni, melyben elmondatik, hogy akadnak különösen az utolsó időben egyes haszonlós cégek, melyek tisztán nyereségelési célból a jelenlegi cseh-ellenes áramlatot felhasználva, e szakmában jó „eszháfet” akarnak csinálni, dacára annak, hogy gyártmányuk még annyit sem ér, mint a külföldieké. Miután pedig az ily „miksztrák” nemcsak, hogy nem képesek versenyezni a külföldi pótkávéval, hanem előbb-utóbb a magyar pótkávé iránt Szalady által éveken átfelkelteni sikerült bizalmunk és általában a magyar iparnak csak ártalmára lehetnek, ennek következtében jól fog cselekedni a közönség, ha az ily „Uj” vállalatok termékeitől tartózkodik és csak a már elismert és kipróbált Szalady-kávéval marad.

Humor.

Igaza van. Éjfél van, két részeg igyekszik haza felé. — En messze lakom, mond az egyik és nem vagyok gazdag. — Tyhű! felel a másik, mi haszna van az embernek a gazdagságból? Ha milliomos volnék, lehetnék e részeggebb, mint most vagyok?

Az udvariatlan hadnagy. Színész: Hadnagy ur, kitalálná ön, hogy hány éves vagyok? Hadnagy: Nem nagysád, nem találom ki, hanem arról biztosítom, hogy nem látszik annyinak — a mennyi.

Miért nem mennek színházba? Emma: Nem jössz az új színházba? Paula: Megyek; de azt hallottam, ott énekelnek is, még pedig igen frívol dolgokat. Emma: Igaz, a férjeinket nem vihetjük el magunkkal.

Furesa kívánság. A cigány haldoklott. Kis vagyunkája felett akarván rendelkezni, elhivatott két ügyvédet s midőn ezek elégezték a dolgukat, azt óhajta a moré, üljenek kétfelől melléje. Az ügyvédek meg is tették s kizdézten okát, így felett az öreg cigány: — Mig fiatal voltam, sokat olvastam a Jézus életéről és haláláról; ha már nem élhettem ugy, mint ő, hát legalább ugy ákarok meghálni — két gonosztevő között.

Ügyvédek között. Ügyvédesség: Átolvastam uram a pert s meggyőződtem róla, hogy hiába itt minden rabulisztika, a pert megnyerni nem lehet. Ügyvéd: No, ha már semmi sem segít, ak-

kor m
mellett.

H
nár (a
rátom,
Hát ug
ember

J
érkezik
vagyok
törülve
Ne pan

sem ke
naponki

A
vetkező
hétél e
nekem

M
tam ne
milyen
Nem.
talán v
se! nin

A
kistál
egy kis
terét. A
Örmeste
már; vo

A
A hajó
aggszú
— kérd
akivel a
volna!
a tenge

A
runkbe
s még r
lenni.
társaság

Ó.
a jó gye
Klárka

A
úr ránd
a [száde
langot l
ezen l
kit lám
nistráció
most is
sok a pa
dak elle
nem hi
lök, me
nyirkosa
jut sze
nem tör
meg ho
helyen,
lyedések
gyül be
néti, ne
lápába
hiányok

egy bak
a Link-
tanoncze
cselédje,
nekimen
a minde
lalt, fel
bakát, n
oldalfe
dig láb
sokan eg
de több
tért s m
tonaság
erős vá
lein tábo
maradt
letéhez,
szállított

az augus
sötét ron
harmadik
menyek
meredezi
natot, m
nak a h

kor megmaradunk egyszerűen a tiszta igazság mellett.

Hogy kell a zálogjogot biztosítani? Tanár (a vizsgázó jogászhoz): Mondja meg tisztelt barátom, hogy kell a zálogjogot biztosítani? Jogász: Hát úgy kérem, hogy a zálogcédelulát is becsapja az ember zálogba.

Jogos megtorlás. L... orvos elkésve érkezik barátjához, a ki őt ebédre várja. — Oda vagyok! ... kiáltja Aeskulap utóda, az izzadságot törölve homlokáról. Betegeim megölnek! ... Ne panaszkodjál, doktor, ez csak jogos megtorlás!

A jó óra. — Órámpompásan jár... Soha sem kell igazítani... Pontosan 15 percet késik naponként.

Amerikaiasan. Egy chicagói hírlapban a következő hirdetés jelent meg: „Jenny feleségem egy héttel ezelőtt eltévedt, vagy megszojtatták. A ki őt nekem visszahozza, azt lelévöm.

Megnyugtató. — Na Rézikém, örülj; tonáltam neked ed kötönő vülegény. — Igen? osztán milyen haja van? fekete? — Nem. — Szőke? — Nem. — Gesztenyesszin? — Az se nem. — Juj! talán vörös? — Na, ne ijedj meg; nincs neki vörös se! nincs neki semilyen.

A katonaságnál. Egy deli köztívíté karanfogva kísétál szíve választottjával a zöldbe és a mint ott egy kis kocsmába lépnek, maga előtt látja őrmesterét. Annak rendje szerint bemutatja kísérlőjét: — Őrmester ur, a nővérem! — Jól van jól! tudom már; volt egyszer az enyim is.

A csendes tenger. Gyönyörű holdvilágos éj. A hajó fedélzetén egy nőlen férfi s egy érzélgős aggszűz beszélgetnek. „Mért nem választott magának — kérdi némi czélzással az aggszűz — egy életársat, akivel az élet tengerének kellemét közösen élvezhette volna!” — Attól tartottam — válaszolá a férfi — hogy a tenger nem leend csendes!”

A legbutább. A. — Ismered Z. urat, aki körünkbe óhajt lépni? B. — Ismerem, retentő buta ember, s még büszke is a butaságára. Mindig revolverrel jár, hogy rögtön lelőhesse azt, aki nálánál is butább akar lenni. A. (Ijedten) „Hisz akkor az ember élete Z. társaságában nem biztos!”

Őszinteség. Mama: „Klárka. Mit mondanak a jó gyermekek, mikor ilyen csesés czukrot kapnak?” Klárka: „kérek még!”

Felvidéki hírek.

Abauj: Aggtelek. F. hó 6-án több kassai úr rándult ki vasparipán Tornára, a honnan az nap a szádélói völgyet, másnap pedig az aggteleki barlangot látogatták. Az aggteleki barlangot ezren és ezren látogatták már s a természet csodái mindenkit bámulatra ragadtak. A mi azonban annak adminisztrációját illeti, e tekintetben nem csak azelőtt, de most is, bár a Kárpát-egyesület vette kezébe az ügyet, sok a panasz. Se panasz leginkább az ugynevezett hidak ellen fordul, mert e hidak, kivéve a régiakat, nem hidak, hanem igen keskeny deszkából álló pallok, melyeken annál veszedelmesebb a járás, mert nyirkosak és sikosak. Valódi csoda, ha az ember átjut szerencsésen, ha nem potylyan az iszapba, ha nem törí kezét, lábát a kiálló köveken. Sok helyen meg hozzá bokán felül érő sárban kell járkálni, oly helyen, hol közvetlen közelben van elég anyag a mélyedéseket kitölteni, járatosná tenni. Pedig elég pénz gyűl be a látogatók részéről. Ötven krajczár a bemeneti, negyven krajczár egyenkint a lámpadíj s az ily lámpában legfeljebb 5 krajczár áru petroleum van. E hiányokon mielőbb segíteni kellene.

Utezzai harez. Vasárnap f. hó 7-én este egy baka fordult be Kassán a kovács utcába, a hol a Link-féle ház előtt Kusinszky kéményseprő két más tanonccsal, továbbá Freudenfeld mindenese és Prettl cselédje, bizonyos Haluska Anna beszélgettek. A baka nekiment a nőcselédnek, s őt fika módra inzultálta, a mindenest pedig, a ki a leány védelmében felszóllalt, ferle akarta pofozni; erre Kusinszky félre tőlt a bakát, mire ez nemesak pofonvágtá mindkettőt, hanem oldalfegyverével az utóbbit karján, a mindenest pedig lábán megvágta. Erre a baka, miután a zajra sokan egybecsődültek, fenyegető szavak közt elfutott, de több katona és lovász társaságában rögtön visszavert s most valóságos utezzai harez fejlődött ki a katonaság és civil között, melyben Kusinszky még egy erős vágást kapott a fején, Balázs János pedig, Hertlein tábornok lovásza annyira elveretett, hogy feke maradt s még a katonai kórházban sem jött eszméletéhez, a hová bajtársai elég későn targonczán elszállították. (F. K.)

Göncz újabb romlása. Göncz város 1/4 része az augusztus 5-én d. u. 3 órakor kiüttött tüzvész által sötét rommá lett, — rövid 12 év alatt most már harmadizban. A házaknak csak füsttől barnult kéményeik. — a csűröknek kidült-bedült meztelen falaik meredeznek ég felé, hirdelve a gyászt, a sötét bányát, melynek ónsulya alatt sűrű könyeket hullatnak a hajlék s melléképületek nélkül maradt és anyyi

sok féle gazdasági eszközeiktől megfosztott lakosok. A tűz a város nyugati sorának északi végén ütött ki a legvégső csűrön, s az erős északi szél által üzetve, alig félórai időköz alatt végig futott a nyugati sor felén, elpusztítva maga előtt minden éghető épületet, nem kimélve meg a csoréppel fedettek egy részét! — 40 lakház melléképületeivel, s a közbe eső cserepes házak csűrjei, szénarakodói, mind, mind elhamvasztattak, mik ismét 40—50-et tesznek ki. — Ha ezekhez veszünk a semmivé lett sok szép gyümölcsöskertet s azon körülményt, hogy számosan több-kevesebb életneműt — sőt van, ki egész aratási termését be is hordatá már, s hogy a tűz mentén lakóknak széna és másnemű takarmánya mind oda égett: beláthatjuk, hogy itt a kár felszámíthatlan, a csapás igen nagy. A lakosság a mezőn lévén: nem volt ki fékezze a romboló elemet, midőn pedig a veszély láttára haza sietett: mindenki a maga érdekére volt kénytelen gondolni, a kik megfeszített erővel megkísérlék is utját állani, a most már nagy hatalmat vett, s széles területen pusztító veszélynek, minden perczen hátrálni valának kénytelenek a szelek szárnyain messze nyargaló lángok elől.

E-külvő. Kelez Vincze a bécsi biztosító intézet Kassára kinevezett képviselőségének titkára, csütörtökön délután zettelt oltárhoz báró Töply nyug. tábornok kedves leányát Töply Fanny baronessot.

Abauj-Tornavármegye közgyűlése elhatározta, hogy Darvas Imre főispán 10 éves jubileumát megünnepli. Az ünnepség előkészítésére, az időpont meghatározására s általában a szükséges intézkedések megtételére Comáromi László alispán vezetése alatt bizottságot küldtek ki. Végül pedig elhatározták, hogy a jubileumi ünnepséshöz való csatlakozásra felszólítják Kassa sz. kir. városát is, mint a melynek Darvas Imre szintén főispánja.

Bereg-Szatmár: Bilkén 95 ház a föld alatt! Ne méltóztassanak megjedni, mert még meg nem történt, csak egy év mulva fog megtörténni. A bilkei bornyuvéget, mely 95 házból áll, egy év mulva elnyeli a föld, mint a tőzomszedságában volt néhai „Szunyog-mező” elnyelte a víz. Így jövendölte azt meg az a-karaszlói Anca, ki éjjel-nappal a padon lakik, nem eszik és nem iszik semmit, ruházata egy fehér lepedő, ágya a padlász deszkája. A szomorú hirre, melyet egy bilkei asszony hozott Ancaztól, neki kerekedtek a bornyuvégésiek s valóban, a mindenható esodaasszony néki is csak ezt mondta. A kétségbeesztő állapotban már most csak egy vigasztalásuk van, hogy egy év eltelté előtt még elköltözköhetnek más el nem átkozott helyre (M.)

Eladott feleség. Még 1884. év őszén történt Piskolt községben, hogy Kozma György ottani lakos többed magával a korezmában borozgatva, félíg tréfásan, félíg komolyan azzal az ajánlattal állt elő, hogy 10 frtért hajlandó a feleségét bárkinek is eladni. A vásárral megkínált Puskás Györgynek nem volt semmi hajlandósága e veszélyes vételbe beleboreszkolni. Bezzeg nem így gondolkozott Nyikita György, ki azt tartotta, hogy a vétel nagyon is előnyös, keesegető, s egyáltalában nem sorozható az érvénytelen jogügyletek közé, mert ha áll az, hogy „az asszony ingatag,” ugy az „ingóság” tekintetű s így teljesen alkalmas tárgy a közforgalomra. Azért Nyikita minden tetővázás nélkül ráállott az alkura s ott nyomban 10 frtot kölcsön kérve Üveges Jánostól, kielégítette a vételárral Kozma Györgyöt. Hogy komolyan, avagy tréfásan vették-e a szerződő felek a kényes jogügyletet, nem tudni; annyi azonban tény, hogy másnap reggel a vevő fél megjelent az eladó lakásán, hogy az ingóság vételére vonatkozó jogügyletet az átvétel, illetve átadás által befejezhesse. Csak-hogy az eladott csinos menyecske sehogy sem akart beleegyezni abba, hogy ő közforgalom tárgyául szolgáljon, hanem följelentette a községi feljöljáróságnál a saját férjét és a vevő felet egyaránt. A vevő Nyikita György miután látva, hogy se pénz, se asszony, végre a községi bíróság elé vitte az ügyet. Bepelerle Kozma Györgyöt 20 frt tőke erejéig, keresetét arra alapítva, hogy a vevőféllel abban állapodtak meg, hogy az eladófél a vételár kétszeresét lesz köteles visszafizetni arra az esetre, ha az asszony az eladásba bele nem egyeznék. Természetesen nagyon is megbánva a rosszul sikerült tréfát, a tárgyalás alkalmával a jogügyletrejötték kerekén megtagadta, de mert a tanuk mást ként vallottak, a községi bíróság a községi bíróság a következő itélettel döntötte el a peres ügyet: „Alperes köteles a kereseti tőkéből 10 frtot s a felmerült költségeket felperesnek 8 nap, különbeni végrehajtás terhe alatt megfizetni. Felperes keresete hivatalból leszállítandó volt, mert a kérdéses esekelmény — melynek folytán felperes alperesnek a 10 frtot átadta — érvényes jogügyletnek nem tekinthető, mert az adásvétel tárgyát képező dolgot — jelen esetben — a vevőnek törvényesen átadni nem lehet, de a 10 frt visszafizetésében marasztalando volt alperes, mert Puskás György, Mariás Miklós és Üveges Tógyer Januk egyező vallomásaik által beigazoltattak, hogy alperes a 10 frtot átvette, azt haza vitte és saját czéljaira fordította. Az itélet ellen alperes felebbezéssel élve, a peres ügy a nagy-károlyi királyi járásbíróóság elébe került s így ez lesz most hivatva a furesa jogalappal bíró keresetet véglegesen elbírálni, az asszonyvételben döntvényt hozni.

Szenzációzó öngyilkosság. Megdőbönő a csapás, mely Bertalan Pál, a luhi „Margit” forrás általános tisztelt és becsült tulajdonosát e napokban érte; ugyanis 19 éves fia Zoltán, e hó 2-án esti 11-órakor mellen lötte magát. A lövés a mellkas

felső részét zúzta össze; halált ugyan nem okozott, de a szerencsétlen fiatal ember felgyógyulásához kevés a remény. Az öngyilkosság előzményeit a következőekben adjuk. F. hó 2-án estefelé az egész család a legvidámabb hangulatban sétálgatott vacsoráig, melynek elköltése után, nyugodtan hazatért. A fiatal ember atyja irodájába vonult (ott szokott aludni) s mielőtt lefeküdt volna, olvasni kezdett; hogy pedig az olvasás annál vigabban menjen, bort is vitetett magának. Tizenegy óra tájban az éji őrt fegyverdurranás rázta meg, ki rögtön sietett a hang irányában, de senkit sem találván, azon meggyőződésre jött, hogy a lövés csakis az irodában történt; azonnal értesíté főnökét ki többed magával tüstént odasietett s feltárva az ajtót, megkövülve látá boldogtalan fiát egy szekrény mellett véreben fekvődni. Az orvosi segély megérkezéig a szülői gondozás vette ápolás alá a szerencsétlen ifjat. Hogy mi vihette e vézetes lépésre, csak sejtjük. Kívánjuk a szerencsétlen ifju mielőbbi, testben, lélekben való felgyógyulását! (M.)

Gömör: Villámcsapás. Ratkón mult hó 29-én d. u. 2—3 óra közt nagy fergeteg támadt, mely elől kiint a mezőn dolgozó Kudela András fiu menekülő, kifogta a szekérből 2 ökrét, hogy azokkal Szásza községbe hazatérjen; utközben a villám beleütött a két ökörbe, ugy, hogy azok azonnal kiadták párójukat; az utánok ballagó fiut a villám szele az utszéli árokba vetette, kinek azonban az ijedségen kívül, egyéb baja nem történt.

Véres keresztelő. Mult hó 31-én egy sumjacei parasztember házána keresztelőt tartottak, melyen egy fiatal parasztemenyeske is mulatott, ki már több év óta nem él a férjével. A menyecske férje mindig kereste az alkalmat, hogy vele találkozzék, most is csak azért ment a keresztelőre, hogy rábíra feleségét a hazatérésre. De a mint a mulatók közé lépett, egy öregasszony sejtven szándékát, utját állotta mire az dühbe jött, kihúzta hosszú juhász-kését s egész markolatáig az öreg mellébe döfte. A gyilkost még az nap letartóztatta a csendőrség s elvitte Nagy-Röczére a járásbíróasághoz. (R. H.)

Medve helyett a juhászt lötte meg. A rédovai határban sok a medve s különösen a pásztoroknak sok a bajok vele. Dovalovszky András juhász nyáját is gyakran nyugtalanítják, minek folytán a juhász Valkó Mihály gazdával m. hó 22-én éjjel töltött fegyverrel lesett a rabló maczkóra. Ejtélután 1 óraker el is jött a medve a nyájhoz, s Valkó Mihály gazda czélba is vette azt, a mint azonban fegyverét reá sütötte, a medve helyet a juhász kezédt ordítani, hogy meg van löve és csakugyan balkarját furta át a gazdának golyója. A szerencsétlenül járt juhászt azonnal ápolás alá vették, bár sérülése sulyos, pár hét mulva fel fog lábadni bajából. (R. H.)

Öngyilkossági kísérlet. K... P... jánosi-i lakost, jó módu földművest, ezelőtt mintegy 4—5 évvel az a szerencsétlenség érte, hogy valamelyik országos vásár alkalmával két czimeres ökröt eladván, az „áldomás”-ból többet vett be a kelletinél, annyira, hogy bizony megártott a „szeszi”, a mitől hazatérőben, az utfélen elaludt s mire felébred, oda lett a két ökör ára. A nagy kárt ugyancsak emlékezetessé tette az otthoni szörnyű „patália”, s P... gazda fogadta is erősen, hogy okul a „maga kárán.” De a magyar ember nehezen „tanul”, annál inkább „felejt.” Így történt K... urammal is. [Szakasztott azonképpen tünt el „pruszlik”-jából e hó 1-én 170 frt ára ismét egy pár ökrének, melyet a tugári vásáron adott el. Most is az áldomás fektette a Rimaszombat és Jánosi közt levő vasúti órház közelébe. hol az álom utóleré. Hanem ezt a veszteséget már nem bírta elviselni, s] „elkeseredésben [mi telhetett tőle? — — — egy morva kést döfött nyelégé mellébe. — A sulyosan sérültet egy ismerőse házában vették ápolás alá s van remény, hogy életét, melyet oly kevéssé becsült, még megmenteni lehet, a minek — az „anyjuk”-on kívül, bizony mások is örülnének, mert egy szorgalmas magyar gazda élete csakugyan többet ér, mint két pár ökör ára. (G. K.)

Megrendítő eset történt Rutkán a vasúti pályaudvaron, hol egy Chlebek János nevű vasúti vonatvezető saját vigyázatlansága folytán a vonat kerekéi alá került, mely mindkét lábát elvágta. A szegény szerencsétlen fél napi szörnyű kínlás után halt meg. Sorsa annál megrendítőbb, mert épen másnap akarta esküvőjét tartani, hogy gyermekeinek s ezek anyjának — kivel évek óta közös háztartásban élt — jövendő sorsát biztosítsa. Kinjai közepette is ezek sorsán aggodott s látszott rajta, mennyire megnyugszik, mikor a körülte állók a lelkézt elhívták halálos ágyához „hogy az esketési szertartást ott végezze el. — Az esketés után felesége s gyermekeitől környezve halt meg a szegény jobb sorsra érdemes ember. Orvosrendőri boncolása másnap eszközöltetett.

Agyongyógyította magát. Hirko János, 22 éves szirki bányászlegény most vasárnapi szüniejét arra használta fel, hogy köszvényes bajából, mely régóta gyötörte lábait, magamagát kigyógyítsa. E végből kiment a községi erdőbe s ott elebb jó adag nadragulya bogtyót evett meg, azután pedig lábait, két helyütt, a térd felett és a bokánál fakéreggel összekötötte, annyira, hogy meg sem mozdulhatott. Véletlenül arra járó emberek meghallották, a már haldoklónak hörgését és segélyére sietvén, kötelekeitől megszabadítva hazaszállították, a hol rövid idő multán elköltözött oda, a hol sem köszvény, sem nadragulya nincsen. A gyilkosság lehetősége ki van zárva, mert kezei szabadon voltak, s külerőszak nyomai nem találtak a testen. A pá-

linka bőséges élvezete, a népnevelés és józan fölfogás hiányossága, nem csupán az esztétik nyilvánul szomorú példában, de általában jellemzi népünket, mely minden aggodalom nélkül használja — kölesönös ajánlatok folytán — az e fajta mérgeket, s alkalmazásba veszi azokat még csecsemőknel is és csak az isteni gondviselésnek tulajdonítható, hogy az e fajta mérgezések nem idéznek elő gyakrabban halálos kimenetelt. A nadragulya népünk által különleges gyógyszerként használtatik a közsvény ellen, s attól tánczó és tomboló nem épen ritkán látható vidékünkön. Egy másik speciális gyógyszer gyanánt alkalmazzák a rézgálicot 1—2 hetes csecsemőknel is, szájfájás ellen. Hány gyermek vesztet el ennek következtében? falusi halottképek tudatlansága persze az ilyen halálokat ki nem deríthet, neki valamennyi halálos betegségben hal meg. (R. H.)

Gömör-Liptó. Tűz. Kubinyi Hugó szolgabíró úrtól vettük a következő megrövidítő sorokat: „A megyénkbeli rózsahegy-i járás Sztankován községét borzasztó szerencsétlenség érte. Folyó augusztus hó 8-án, a reggeli órákban nevezett községben tűz ütött ki, mely az erős délkeleti szélrel élesztve, oly gyorsan harapódzott el, hogy rövid három óra alatt, a háromszáz épületből álló község teljesen porra, hamuvá égett. A község lakossága részint szénagyújtással, részint tutajozással volt elfoglalva s így nem lehetett képes, még a legszükségesebb ingóságokat sem megmenteni. Legett a kétszáz lakház ingója, ingatlanja, kilenczven csűr és száztíz istálló bennük számos marhával; s a mi a legborzasztóbb: ezenfelül négy emberélet esett a tűznek áldozatul. A virágzó község népe hajlék és élelem nélkül maradt. A nyomor, az inség oly nagy, hogy azt esetelni nem lehet s a szerencsétlenek sorsa reménytelen volna, ha nem számíthatnának jobb sorsban élő honfitársaik támogatására. Bátorodom ez uton a nemeselkü község jószívűségét adakozásra hívni fel s arra is egyszermind, hogy a befolyó adományokat a tek. szerkesztőség útján hozzám sziveskedjék beküldeni, hogy azokat becses lapjában a szerencsétlenek nevében, név és összeg szerint, közönnettel nyugtázhassam. . . . Eddig a levél s mi hozzátesztük, hogy a befolyó könyöradományok gyűjtő-ére kézséggel vállalkozunk.

Szepesből: Esküvő. Kirchner Károly, bonyhádi gymnasiumi tanár, f. hó 2-án vezette oltárhoz Késmarkon Meese Gizella kisasszonyt, Meese Vinczének, a Meese-szálló tulajdonosának szeretetreméltó leányát.

Feketehegy. A kik egyszer itt voltak, többször is felkeresik. A mult este a magasan lobogó pástortűz mellett egy vígan poharozó és daloló társaság egyik tagja itt időzésének tíz éves jubileumát ülte. Az erdőben hosszú sétautak állanak a község használatára sok pihenőhellyel, melyeknek meg van a magok történetük és a saját elnevezésük. Legtöbbnyire a szerelemre emlékeztetnek. Mennyi szivdobogásról, titkos kézszerítésről, sohajról, mennyi esőkről beszélhetnének ezek! Rövidebb kirándulásra alkalmas Merény városa, hol izletes pisztráng vár a turistára; a Bindi-vasbánya és Zavadka orosz falu, hazánk legmagasabb fekvésű helye, a hol a holttestek nem oszlanak fel, mint akár csak a fereatillai San Lorenzo templom kriptájában: de férfiai Amerikában keresik kényerüket, s onnan küldenek haza övéiknek pénzt, s bámulatraméltó, — hat év alatt 85 ezer forintot küldtek már haza! Az árak általában nagyon mérsékelték 18—22 forint a heti kiadás, mindent beleszámítva. S ha idején gondoskodnak a lakásról, az kényelmes is. Feketehegy nem a „haute crème“, hanem az ész intelligentiájának a találkozási helye. Az ismerkedés gyorsan és könnyen megy, mintha csak egy családnhoz tartoznék mindenki. A hölgyek nem pompázni jönnek ide. Akad ugyan egy-két mondaine itt is, a ki naponként három-négy toilletben jelenik meg, de csak kivételesen. . . . A ki megunta a zajos életet, a városi port, a tikkasztó meleget, jöjjön ide. Ha borongós kedélyed szereti a magányt, megtalálod azt az arnyas fenyvesek között, a hol csak a forrás csörgedez, csacsog, s a sebes hegyi patak morajlik alá, a harmoniába kellemesen vegyül közbe a madárdal, a rigófütty, a harkály kopácsolása; még a kis mókus is előkerül s a mozdulatlan szemlélődött körülzajlálja. Ha pedig lelked szeret meszse röppenni, sok helyről talál tekinteted szabad utat s titokzatos homályba rejtett völgyek fölött a távol fekvő havasokra. (L.)

Esküvő. Nosz Gusztáv eperjesi ev. főgymnasiumi tanár f. év július 31-én vezette oltárhoz az iglói ev. templomban Havlovec Vinczi kisasszonyt, Havlovec József városi építési felügyelő bájos leányát.

Eljegyzés. Berger Hermin kisasszonyt, Berger Adolf iglói kereskedő leányát eljegyezte Links Emil Túröz-Szt-Mártonból.

Eljegyzés. Tisztelendő Zimmermann Andor ur a gölniezbányai ág. ev. egyház lelkész eljegyezte Kesmarszky Iréne kisasszonyt, Kesmarszky Imre úr bájos leányát Szepes-Váraljáról.

Milán szerb király. fiával Sándorral együtt f. hó 7-én reggel Rutkán át a magyar államvasutak futárvonatával Poprádra utazott. A poprád-felkai állomásra este 6 óra 15 perczkor robogott be a ruttkai személyvonat, melyhez egy udvari kocsi volt csatolva. Ennek nyitott ablakánál állott Sándor trónörökös és mögötte Milán király. Midőn a vonat megállt, Csáky Albin gróf főispán az udvari kocsi ment és ott üdvözölte a királyt, ki ezután a trónörökösrel és kíséretével együtt leszállott. A pályaházban egybegyűlt község „éljen“ kiáltásokkal fogadta a királyt, ki

kalapját megemelve, viszonzta az üdvözlést. A pályaház előtt Andrassy Manó gróf négyes fogata várt. Ebben foglalt a király és a trónörökös helyet, ki folytonos éljenzés között hajtott Alsó-Tátrafüredre. Utközben, Nagy-Szalókon és Felkán az egész lakosság lelkes ovációkban részesítette a királyt. Alsó-Tátrafüreden diadalkapuk és fellobogóztak házak várták Milán királyt. A Sas-szálló előtt Horn fűrdőigazgató üdvözölte rövid beszéddel. Ott várakozott a három Tátra-Füred közönsége, mely lelkes éljenzésbe tört ki, midőn a király leszállott kocsijáról. Miután a király rövid ideig társalgott, a főispánnal és Tisza Lajos gróffal, a község folytonos éljenzése között visszavonult lakostályaiba. A király és kísérete számára a Sas-szállóban 15 szoba van berendezve. Milán király 10—14 napig marad Alsó-Tátrafüreden és onnan Gleichenbergbe utazik.

Zemplén: Változások. A kegyes tanítórendiek vezetése alatt álló ujhelyi nagygymnasium tanári karában a következő változások történtek: Szabó Mátyás, az elemi iskolák érdemes igazgató-tanítója, Veszprémbé tététt át, hol a jól megérdemelt nyugalmát, mint másod-házfőnök fogja élvezni. Helyére jön Illésházy, a kecskeméti társasház volt főnöke. Pollák János a m.-óvári gymnasiumhoz rendeltetett s itteni tanszékét Nyilassy tanár fogja átvenni. Réthy tanár Bpestre ment s működési körét az ujhelyi gymnasiumnál Brenner professzor tölti be. Kozár tanárt pedig ujhelyi állomásán Fekete Fiedel fogja felcserélni. A tanári kar világi tagjainak sorában támadt hézag betöltéséről még nem gondoskodott a kultusz-miniszter. (Z.)

Hymen. Lubich Victor es. kir. uhános főhadnagy f. hó 1-én, vezette oltárhoz Grosz Ella kisasszonyt, Grosz Róbert gyártelepi igazgató művelt, szép leányát. A fiatal pár az esküvő után nászutra indult.

— Volt-e bűntette? Egy Nagy Sándor nevezetű tokaji lakos lótolválás gyanuja miatt a központi-vizsgálóbíró elé állítottat. A feltett kérdésekre mindaddig a legszebben megfelelt, míg arra kellett válaszolnia: volt-e bűntette, vagy sem? Itt láthatólag habozni kezdett s eleinte tagadta hogy lett volna, utóbb azonban beismerte, még pedig nem is kis mértékben, mert 12 évet ült a munkácsi fegyházban, honnan 3 évvel ezelőtt került ki. A többi aztán elmondják az irattárból elővont sárguló bűnperiratok. Ezek szerint Nagy Sándor 1870. év tavaszán egy Agora Mihály nevezetű 2 éves teljesen elárvult fiút vett magához; oly kegyetlen bánásmódban részesítette azonban a szegény árva, hogy egy napon az öle megszőkött s élen szomjan ott bujdosott Tokaj határában a „kenyeres ér“ eserjésében. Hirül nyerve ezt Nagy Sándor lovára kapott, s üzőbe vette az éhségtől különben is elesigázott gyermeket, ki midőn már a menekülés reményét elveszté, kegyelemért esedezve férdre omlott előtte. „Egben a kegyelem“, gondolhatta Nagy Sándor s leszállva lováról, annak fejéről levont kötéffel hurkot kötött a hasztalanul rimázkodó gyermek nyakára. „Sándor bátyám, kérlelé a gyermek, ne kösse a nyakamba, mert megfúlok.“ „Magam is azt akarom, ne légy te künn járó betyár.“ volt a kegyetlen válasza s azzal a kötőfék szabad végét a ló farkához kötötte. A szelid természetű, jámbor állat mindaddig mozdulatlanul állt helyén; miglen Nagy Sándor meglöbögötte a széles ingujját, mitől az megriadva, tova vágatott, magával ragadva a gyermeket, kit élettelenül, a felismerhetetlenség eltorzultan vágta le a farkáról, a miut végtére önmagától megállt. A nemrég elhunyt Liszy Ede kir. ügyész akkori megyei tisztifőgyűsz vádlevelében halált kért a gyilkos fejére. Mig a megyei törvényszék börtöléssel szigorított s közmunkában töltendő 20 évi fogságra ítélte, mely ítéletet a kir. ítélőtábla helybenhagyta, a kir. curia azonban 12 évre mérsékelte. (Z.)

Hirharang.

Hazug hirharang. Augusztus hava előideinek nyomdokába lépett s mint látszik, föltett szándéka sültre sütni az emberiséget. Ennek következtében újdondásunk phantáziája új sületlenséggel lép nyilvánosságra. (Utaoztözés.) A irigység és kajáság tömérék kárhoztatot szerettek. Szerencsére Eperjesen (különösen most) senkinek sem folynak oly fölségesen a dolgai, hogy okot szolgáltatna az irigykédere. Csak épen az imént fészkelődött be ez a bün lakosságunk egy részének a szívébe. Valami gaz kém hozta a fúteza lakóinak böles tudomására, hogy az elmúlt heten a magyar utozat valóságos, finom, nedves vízzel meglocsolták. Ez időtől fogva nem lehet a fútezan oly embert lenni, kinek szívet nem nyugtalanítaná az irigység és a féltékenység.

A magyar-uteza, vagyis tulajdonképen a tóteza határozottan tagadja a tényállást, megjegyezve, hogy a nedves fölt, mely rászolgált a locsolás hírére, egy miskolci személyiségtől ered, ki nagyott köpött, minthogy a megyeháza előtt kellemetlen illat röpött az orrába; de az emberek nem engedik magukat rábeszélési s makacsul követelik, hogy imitt-amott a fútezáat is meglocsolják. A polgármester, ki mindenkinek kedvére szeretne tenni, ily körülmények között kétségbeesett s már is husz „mityánkot“ mondott el, egy kis esőskeért, s hogy az emberek oly kívánságoktól, mely pénzbe kerülne, elálljanak. Jóllehet az eperjesi patikárosok, nagyon elfogadható áron ajánlkoztak aqua destilata szállítására, nehogy a városi gebéket lárasztani kelljen, de a mi polgármesterünk mégis azt hiszi, hogy az

esővíz sem lesz rossz, s mindenesetre jó jutányosabb. A polgármesternek persze ebben igaz van, mert a hét derekán imádságait is meghaligatta a felhő és a szellő. Amaz egy-egy négyyszög öi területre husz-husz harmatecseppet szállított le az égből, utóbbi pedig minden az utozán fel s alá járónak szeméit és zsebeit tömte meg utcai porral, kik ezt onnan azonnal is elszármaztatván, elismerésre méltó türelemmel hordogatták a fölösleges utcaasópredéket csöndes lakásaikba. Szél és eső egyesült erővel elérték azt, hogy a városi lovak kevéske pihenőre szert tehettek.

A marhákért. Tudvalévő dolog, hogy a marha már jödeje nagyon olesó s vele szemben a hus ára szédítőn magas. Ezen ténykörülmény arra indította az eperjesi husvágókat, mikép elismerésüket a marhákkal szemben abban fogják nyilvánítani, hogy nyereségüknek egy hatalmas részét egy jótékony intézet föllállítására fordítandják. A vélemények csak annyiban eltérők, vajlon árva-házat építsenek-e árva-tulok számára, vagy ispitályt az elagott ökrök részére. Ambátor mink minden emberséges intézet iránt melegen érdeklődünk, mindazáltal a két intézet egyikének tervét sem javasoljuk, hanem e helyett indítványozzuk, hogy a husvágó urak inkább a mostaninál szebb vágóhidat építtessenek, hogy a haldokló ökrök és tehének végső perzeit megszépítsék, a mi bizonyára, nagyon humanus eszelekedet lenne. Ambár a városi hatóság is megkívánja ezen tervet valóítani, de a városnál az a jelszó: „későre érik a jó;“ minthogy pedig a szóban forgó dolog nagyon is jó, minál fogva nagyon is későre fog lehetne megérnie, a mi az ökrökre nézve szer-fölött unalmas lenne.

Közgazdaság.

„Azienda“ osztrák-francia élet- és járadék-biztosító-társaság. Ö kegyelmessége, Czartoryski Constantin herceg elnöklete alatt mult hó 8-án tartott meg ez társulat V-ik kögyűlése. Dr. Klang J. igazgató által beterjesztet számadó jelentés megállapítja, hogy az üzlet fejlődése az 1886-ik évben örvendetes lendületet vett. Új kötvények 5.180.886 frtnyi tőkérel állítottak ki, és az összes biztosítási állomány az év végén 36.565.600 frtra rugott fel. Az új biztosítások között csoport-és ellenbiztosítások egyáltalában nem fordulnak elő, hanem kizárólag haláleseti és életeseti biztosításokból állanak. A díjbevétel 828.991 frt 52 krt tett ki, tehát 35.740 frttal többet mint tavaly. Az összbévetel 4.821.223 frt 03 krra rugott fel, tehát 74.008 frttal többre, mint az 1886-ik évben. A biztosítási szerződésekből folyó kifizetések igen tekintélyes összeget 1.174.341 frtot vettek igénybe. Ennek daczára a díjtartalékok felemelkedtek 3.915.954 frt 76 krra, tehát 171.515 frt 77 krral többre, mint az előző évben. A társaság összes biztosítási alapjai 9.322.921 frtot tesznek ki. A kögyűlés 5%-os osztalék kifizetését határozta el.

Piaczi árak kimutatása Eperjesen, 1887. auguszt 12-én. Búza 100 klgrm 6.60—6.25 Rozs 5.——4.80 Árpa 6.— 5.— Zab 4.20—4. Köles 12—11— Kukorica 6.60—6.40 Borsó 9.— 8.— Lenese 15.— 13.— Burgonya 1.30—1.10 Alomszalma 1.60—1.40 Zsupszalma 1.80—1.60 Széna 3.40—3.— A vásár gyengén volt látogatva. — Szép idő.

Felelős szerkesztő és kiadó: **Hedry Bertalan.**

HIVATALOS ROVAT.

10,991 szám.

3—2

Árlejtési hirdetmény.

E vármegye törvényhatósági bizottságának 1886. évi szeptember hó 28-iki 11,619/11. számú közgy. határozata, melyel egy gyalogsági laktanyának és melléképületeinek Eperjesen leendő felépítése elrendeltetett, a ministerium által jóváhagyást nyervén, ezen munkát foganatosítására a pályázat ezenel kiiratik.

Az építési tervet — tervrajz — és a részletes feltételek szerint kiépítendő: 1) Egy kapuépület 2) Egy tisztalak-épület 3) Egy altisztalak-épület, 4) Két legénysegreglak-épület, 5) Egy melléképület 6) Egy fűrdő és zuhany-épület, 7) Egy istálló épület, 8) A teleknek egyengetése, kavicsolása, folyókák burkolása, kerítések, kutak stb.

Ezen munkákat kivételénl zsinórmértékül szolgálhatnak a felsőbb helyen jóváhagyást nyert tervek, költségvetések és leírások, valamint az új beszállásolási törvény 5 §-hoz kiadott utmutatás, — továbbá az általános és különleges vállalati feltételek.

Az összes munkálatok egy vállalatnak egység árak mellett adatnak ki s az előleges költségelőirányzat szerint kiküldési ár 144.217 frt 28 kr. azaz egyszáznegyvennégyezerkétszázötvenhét frt. 28 kr.

Felhivatnak tehát az ezen munkát elvállalni szándékozók, hogy kellően felszerelt írásbeli zárt ajánlataikat f. évi augusztus 25-nek d. e. 10 órájáig e vármegye alispáni hivatalánál nyujtsák be, mely napon a zárt írásbeli ajánlatok felbontatni fognak.

Az ajánlatoknál a sárosvármegyei m. kir. államépítészeti hivatalban Eperjesen betekinthető ajánlati minta használandó.

Az ajánlatához csatolandó az általános építési feltételek 2. §-ban megállapított kerekaszámában 7000 forintnyi bántpénz.

A fennebbi határidőn túl beérkező ajánlatok a tárgyalásból kirekesztetnek.

A további ajánlati és vállalkozási feltételek a sárosvármegyei m. kir. államépítészeti hivatalban a hivatalos órák tartama alatt megtekinthetők, hol egyúttal a tervek is 30 frtnyi áron megszereshetők.

Kelt Eperjesen, 1887. évi július hó 28-án

Péchy Zsigmond

alispán.

NEM HIVATALOS ROVAT.

Nyilvános
fiu tan- és nevelő-intézet
 Csöndes F. J. Sopronban
 4 normalis-, 6 gymnas. osztály. Érvényes bizonyítványok. 25-ik évfolyam. Tannyelv magyar és német. Árvák teljes kiképzetésükig alku szerint.

Bővebb felvilágosítást ad
 az igazgatóság.

Vakító fehérségű fogakat lehet kapni a
 világhírű Dr. POPP-féle
zamos fogpaszta
 rövid használatá által.
 A fogak (természetes és műfogak) jó karban tartatnak és a fogfájdalmak akadályoztatnak.
 Ára 35 kr.
 A legerősebb fodormenta-olajjal készül.
Anatherin fog- és szájviz
 Dr. POPP J. G. cs. k. udvari fogorvostól Bécsben I., Bognergasse 2.

Kitűnő gyógyszer mindennemű fogfájás, ugyszint a szájüreg és a foghús minden betegsége ellen. A gyermekeknek a fogzást könnyíti és nélkülözhetetlen ásványvizet használatánál. Bevált gargarizáló víz idült torokbajoknál és torokgyík ellen. Magas orvosi tekintélyek bizonyítványai arhatatlanságát és ajánlatosságát elismerték és azt sok jóhírű orvos által rendeltetik.

Egy nagy palack 1 frt 40 kr., egy közepnagságu 1 frt, egy kis palack 50 kr. — Eredmény biztosított a használati utasítás pontos figyelembe vétele mellett.

Dr. POPP-féle Anatherin-fogpaszta a legtekélyesebb és legfinomabb minden fogtisztító szer közül. Ára üveg dobozonként 1 frt 22 kr.

Dr. POPP-féle fogtömő (fogplomb), melylyel lyukas fogakat sajátkezűleg be lehet tömni.

Dr. POPP-féle gyökér-szappan, kútegek, szeptó (ugynevezett mitfresser), bibiresek, haj- és szakállkorpora, kosz- és bőrbetegségek és egyáltalán tisztatlanság ellen. Ára 30 kr.

A hamisított Anatherin szájviz — a vegy elemzés kimutatása szerint — az egészségre nézve ártalmas keverékből van készítve, miért annak vételétől óvakodjunk. A t. cz. közönség figyeltik határozottan POPP cs. k. udvari fogorvos-féle készítményt kéri s csakis az olyant fogadni el, mely az én védjeggyel van ellátva. Bécsben, Budapestben és Innsbruckban legutóbb is több utazó és elárúsító igen érzékeny pénzbiarságra lett a törvény által elítélve.

Kapható: Eperjesen: Schmidt Károly, Krivoss J., Korn Vilmos gyógyszerészeknél és Sitanyi Karoly kereskedésben. Bártfán: Toperczer Albert, Sokalsky S. és Eschwig Ede és fia gyógyszerészeknél. — Szepes-Olasziban: (Bachtich J. gyógyszerésznél. Krompach: Suján G., Lőcsén: Hanyoch O., Matyus O., Seeliger K., Szepes-Váralján: Kunfalvy G. Sztropkón: Fuzessy S. gyógyszerészeknél.

Concessionirt von der k. k. öster. Regierung.

AMERIKA-FAHRKARTEN
 bei der
 Niederländisch-Amerikanischen
 Dampfschiffahrts-Gesellschaft
WIEN,
 I. Kolowratring 9.
 Auskünfte werden postwendend erteilt.

Heilung
 der
Lungenleiden
 Tuberkulose (Schwindsucht, Auszehrung), Asthma (Athemnoth),
 chronischen Bronchialcatarrh etc.
 durch
GAS-EXHALATION
 (mittelst Rectal-Injection).
 Das Unglaublichste, das scheinbar unerreichtbare Ideal der Aerzte, es ist mit dieser Heilmethode ganz u. voll erreicht! Über die überraschenden, unfehlbaren Heilerfolge sprechen am überzeugendsten folgende in Kürze, aber möglichst im Wortlaute zusammengefasste Atteste von Professoren vom Weltruf, welche auch von den Medicin-Zeitschriften des Inn- und Auslandes voll bestätigt wurden:
 „Oft schon nach dreitägiger Gas-Exhalation mittelst Rectal-Injection schwinden Husten, Auswurf, Fieber, Schweiss und Rasselgeräusch. Das Körpergewicht nimmt wöchentlich 1/2—1 Kilog. zu. Der Patient wird geheilt und kann die austrendendste Lebensweise wieder aufnehmen.“
 „Bei Asthma stellt sich 1/2 Stunde nach der Gas-Exhalation ein Nachlass der Athemnoth ein. Bei Fortsetzung der Kur kehren die Anfälle nicht wieder.“ Selbst bei Tuberkulose zerstörten Stimmändern, wo auch die Hälfte der Lunge zerstört wurde; trat Heilung ein. Von 30 Patienten im letzten Stadium der Tuberkulose wurden mittelst Gas-Injection alle gründlich geheilt.
 Wie in den grössten Hospitalern der Welt, so findet auch im k. k. Wiener allgem. Krankenhause der Gas-Exhalations-Apparat beste Anwendung. Atteste Geheilter liegen vor.
 Der k. k. a. p. Gas-Exhalations-Apparat (Rectal-Injection) ist complett, mit Zugehör zur Gaserzeugung, sammt Gebrauchsanweisung für Aerzte u. zum Selbstgebrauch für Kranke durch Dr. Carl Altmann, Wien, VII. Bez. Mariahilfer-Strasse 80/B. für 8 fl. und 30 kr. sammt Packung gegen baar oder Postnachnahme zu beziehen. — Die Kur selbst ist weder belästigend noch störend.

Özv. Zsarnai Karolina urnónek 108 holdnyi területű Keczer-pálvágási, Összesített
részbirtoka
 szabad kézből eladó,
 vagy
 bérbe vehető,
 a feltételek iránt értekezhetni alólirt irodájában.
 Eperjesen, 1887. augusztus 10-én.
 Kubinyi Aurél,
 ügyvéd.

Két iskolai leány növendék jövő
 1887-8-iki tanévre
teljes ellátásban
 felvétetik,
 egy jó módu polgári családnál.
 Közlebbi czim megtudható a lap kiadó hivatalában.

Egészség és
GAZDAGSÁG.
 Dr. Weber E.
 alpesi fű-tea,
 vértisztító.
 Ára 1 csomag 30 kr.
 Csomagok, melyeken nincsen védjegy, visszatartandók. Igazit kaphatni Korn Vilmosnál Eperjesen.

6-1
 119

„Zacherlin“

a legkitünőbb valamennyi rovar ellen!

Ezen legújabb kiváló különlegesség meglepő erővel és gyorsasággal pusztit el lakásokban, konyhákban és vendéglőkben mindennemű férget, nemkülönbben háziállatainkon, istállókban, növényeken, üvegházakban és kertekben.

Valódi minőségű „Zacherlin“ csak: névaláírás és védjeggyel ellátott eredeti palackokban árultatik. Ami nyitott papirosban méretik ki, az sohasem „Zacherl“féle különlegesség!

ZACHERL J. Bécs, I. Goldschmiedgasse Nr. 2.

A vidéken „valódi Zacherlin“ ott kapható, hol „Zacherlin-falragaszok“ láthatók.

Raktárak: Eperiesen: Holenia L., Oszwald Dániel, Krivoss Gyula, Korn Vilmos, Linkesch Károly, Kozma Lajos, Gallotsik J. V., Makoviczky József és Beil Simon uraknál. — Gölnitzén: Fischer és Elischer uraknál. — Iglón: Berger A., Gärtner Kálmán, Barth Kálmán uraknál.

